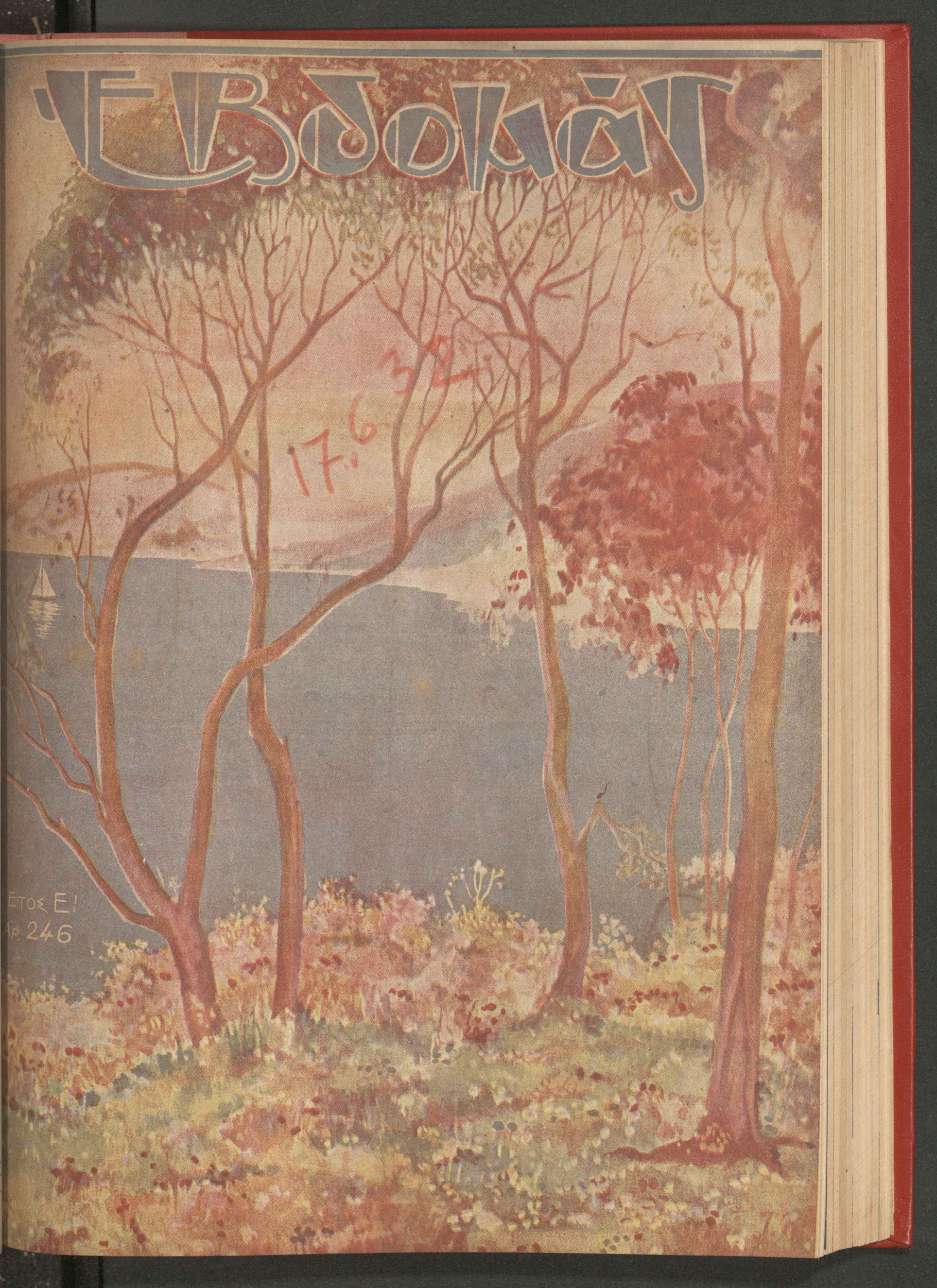

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

17.6 32

ΕΤΟΣ Ε!
Αρ. 246

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΑΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εσωτερικού Δο.
Εξωτερικού Δολάρια
Αμερικής
ΑγγλικούΤὰ ἐμβόσματα ἀποστέλλονται
πρὸς τὸν διαχειριστήν.ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΜΠΑΝΙΟΥ & ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ

MAILLOTS

ΣΚΟΥΦΙΕΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Υπεράνω όλων
τὸ σαπῶνι

'PEPSIL'

Κάθε οἰκοκυρὰ πού θέλει νὰ ἔχη ρούχα νὰ λάμπουν καὶ νὰ μοσχο-
βολοῦν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸ σαποῦνι «ΠΕΡΖΙΛ»Τὸ Περζιλ πλένει ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΒΩΤΑ,
γρήγορα, εὐθὺνὰ καὶ χωρὶς φθοράν. Τὸ ΠΕΡΖΙΛ οὐδεμίαν βλα-
βεράν οὐσίαν περιέχει καὶ περὶ τούτου ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως.

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ ἐδωδιμοπωλεῖα.

Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ

Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9.

Τηλ 53-87

Παρακαταθήκη Πάτρας, Α. Φωτόπουλος Πατρῶς 68
Θεοφάνη Καραβίδας καὶ Σία, Στὰ Φορβύλου.ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣΔιὰ κάθε ἐπιδερμίδα ἀπαιτεῖται εἰδική
μα ἢ λοσιόν.Μὴ μεταχειρισθῆτε οἰανδήποτε κρέμαν
ἐξακριβώσητε τί χρειάζεται διὰ τὸ πρόσωπόνΟ ΤΕΩΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ INSTITUT
BEAUTÉ PLACE - VENDOME PARIS

«WILLIAMS»

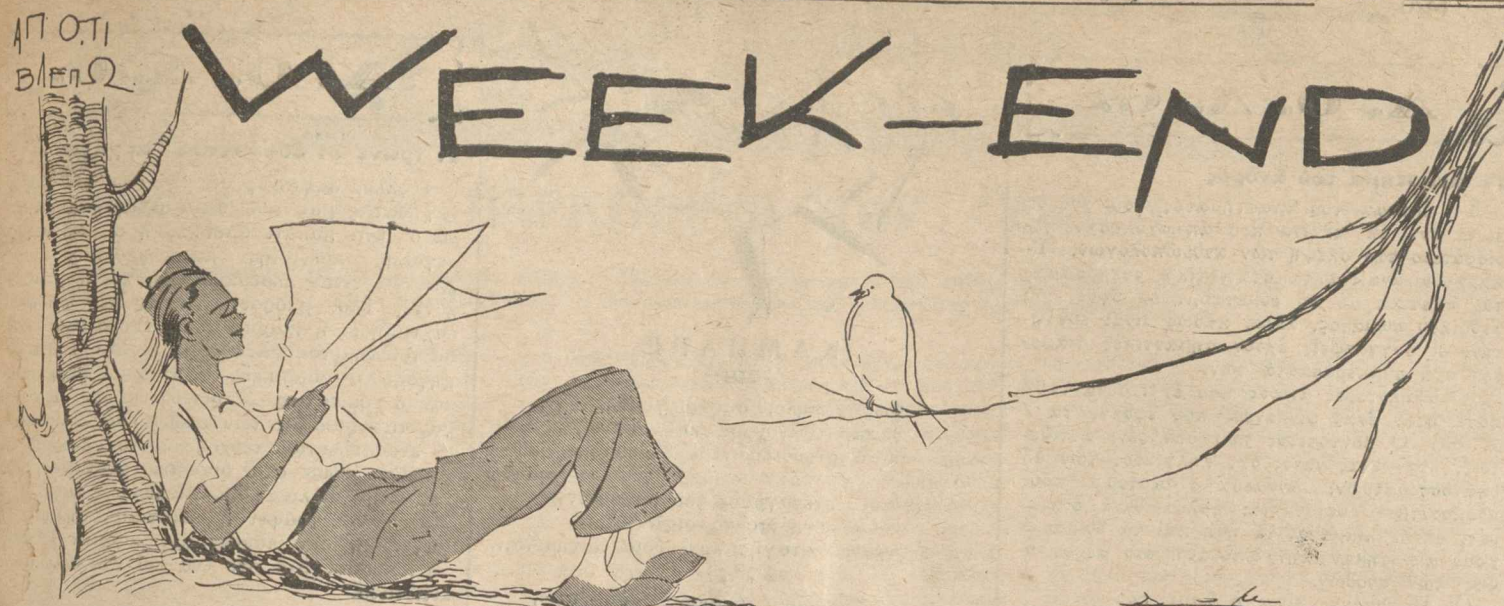
Δυνούργον ἀριθ. 1 (Στοὰ Κόνταξ) Ἀθῆναι
θὰ οἶς καθορίσῃ δωρεὰν τί χρειάζεται
ἢ ἐπιδερμὶς σας.

URODOL

Κατὰ τῶν Ἀρθριτισμῶν, Ρευματισμῶν, Παγκρε-
ῖτιδος, Ἀρθριτοσκληρώσεως, Ψαμμιάσεως, Λιθιάσεως,
Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία ΠαιραὶΕἶμαι πονδραρισμένη καθ' ὅλην
ἡμέραν. Ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν γυμνα-
στὴς μύτης. Εὐρήκα ἐπὶ τέλος
πούδρα πού ἤθελα καὶ αὐτὴ
Πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΕΒΔΟΜΑΣ

1419

ΑΠΟ ΤΗ
ΒΙΒΛΙΩ

Ἄς μοῦ συγχωρηθῇ πού μεταχειρίζομαι σήμερα ἕναν ξέ-
νον τίτλο, σὲ μιὰν ἐποχὴ μάλιστα πού ὅλοι μας ἀγωνιζόμα-
στε νὰ προταγανδίσουμε γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν ἐλληνικῶν
προϊόντων. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, μ' ὅλες μου τῆς προσπάθειες
δὲν κατάρθωσα νὰ βρῶ ἕναν ἀντίστοιχο ρωμέϊκο. Ἔτσι μοι-
ραῖα, εἴμαι ἀναγκασμένος νὰ σταματήσω τὸν σωβινισμό μου
ἵσαστε αὐτοῦ καὶ νὰ δεχθῶ τὸν ἀγγλικὸν ὄρο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ'
τὴν αἰτία αὐτῇ, μοῦ φαίνεται πὼς καὶ μιὰ στοιχειώδης εὐγέ-
νεια θὰ μοῦ ἐπέβαλλε νὰ τὴ σεβασθῶ, μιὰ πού πρόκειται γιὰ
μιὰν συνήθεια πού πρωτολانسάρησε ἡ γηραιὰ Ἀλβιὼν.

Δὲν ξέρω ἂν μνημονεύεται πουθενὰ μὲ τὴν ἀξία πού τοῦ
ταιριάζει τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἐκείνου ἀνθρώπου πού εἶχε
τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευση νὰ λανσάρῃ καὶ νὰ καθιερώσῃ ὑστερώ-
τερα τὴν ἐβδομαδιαία αὐτὴν ἀνάπαυλα, μὰ φαντάζομαι πὼς
θάπρεπε τὸνομά τὸν νῶνα γραμμένο μὲ χονδρὰ κεφαλαία
γράμματα σ' ὅλα τὰ λεξικά τοῦ κόσμου καὶ νᾶχαν στηθῇ
στὴς κεντρικώτερες πλατεῖες κάθε πόλεως ἀνδριάντες του.
Θάταν τὸ λιγώτερο πού θὰ ἦταν βολετὸ νὰ κάνουνε γι' αὐ-
τόν, κι' ὅλες αὐτὲς ἡ διακριτικὲς τιμὲς δὲν θὰ ἀποτελοῦσαν
παρὰ τὸν ἐλαχιστότερο φόρο πού θὰ τοῦ προσέφεραμε.

Ἔνα Σαββατοκύριακο μακριὰ ἀπ' τὸν θόρυβο καὶ τὴν
σκόνῃ τῆς πόλεως. Ἔνα Σαββατοκύριακο ἀπληλαγμένο ἀπ'
τὴν διαρκὴ κίνηση καὶ τῆς σκοτούρης τῆς καθημερινῆς ζωῆς.
Σαρανταοκτὼ ὥρες ἐξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα καταπράσινο
πέυκο, χαϊδεμένος ἀπ' τὰ ἥσυχα ριπίσματα τῆς ἀκροθαλασ-
σίης, Σαρανταοκτὼ ὥρες ἀγκαλιασμένος μὲ τὴ φύση, μὲ δυὸ
μόνο ἔγνοιες στὸ μυαλό: πὼς νὰ διασκεδάσῃς καλλίτερα τὴν
σκέψῃ σου, πὼς νὰ ξεκουράσῃς καλλίτερα τὸ κορμί σου. Πι-
στεύετε μὲ δὲν εἶναι καὶ τόσο μικρὴ ἀπόλαυσις αὐτὸ τὸ ἐβδο-
μαδιαῖο ξεκούρασμα. Ὁ ἀγῶνας

τῆς ζωῆς, ἡ διαρκὴς κι' ἐξαν-
τλητικὴ πάλη πού μᾶς ἐπιβάλλ-
ουν ἡ σημερινὲς συνθήκες τοῦ
κοινωνικοῦ συγκροτήματος πού
ζοῦμε, ἡ στεγνὴ καὶ ἀχαρὲς
φροντίδες τῆς βιοπάλης, τὸ ἀδυ-
σάπητο πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως
πού ὀρθώνεται κάθε μέρα καὶ πε-
ρισσότερο ἀπειλητικὸ ἀντίκρυ-
μας, ὅλα αὐτὰ κινδυνεύουν νὰ
μᾶς συντρίψουν κάτω ἀπ' τὴν πίε-
σίν τους, νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν, νὰ
μᾶς μεταβάλουν σὲ μηχανεὲς δει-
κνίτες καὶ πού ἡ διαρκὴς χρῆ-
σις τους δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φέ-
ρῃ γρηγορώτερα ἀπὸ ὅσο θὰ
πρεπε τὴν φθορὰ τους.

Κι' ἀνάμεσα στὸν κίνδυνο αὐ-
τὸν πού διατρέχουμε ἑαυρικά ξε-
πρόβαλε μιὰ μαγικὴ φρασσοῦλα:
Week-end! Μ' ἄλλα λόγια ἕνα
σταματήμα, ἕνα ξεκούρασμα, μιὰ
ἀνάπαυσις.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦχε τὴν
εὐτυχὴ ἐμπνευση, μᾶς ἔστειλε τὸ
σημα τοῦ κινδύνου:

—Προσέξτε, φίλοι μου, φώνα-
ξε ἕνα πρωί, προσέξτε γιὰτί

ἂν ἀκολουθήσετε ἀκόμα τὸν ἴδιο δρόμο πού τραβάτε, σὲ λί-
γο θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ ξεπλωθῆτε ἀνάσθητοι στὰ πεζοδρό-
μια. Ἡ ζωὴ ἔχει κι' ἄλλες ἀνάγκες, καὶ σπουδαιότερες, ἀπὸ
αὐτὲς πού φαντάζουν σήμερα γιὰ τέτοιες στὰ μάτια σας. Μπο-
ρεῖ σήμερα νὰ μὴν τὸ νοιώθετε, γιὰτί ἡ μηχανὴ εἶναι και-
νούργιες, μὰ σὲ λίγα χρόνια θάνα ἀργά! Ὁ ἀντίκτυπος δυ-
νατώτερος κι' ἡ ἐκδίκησις τῶν ὄσων περιφρονῆσατε σκληρὴ
καὶ βίαιη. Ἐγὼ σᾶς δείχνω σήμερα ἕναν καινούργιο δρόμο.
Ἀκολουθήστε τον. Πάντα θάνα καλλίτερος ἀπ' αὐτὸν πού
τραβάτε».

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀφοῦ τᾶπε αὐτὰ πῆρε μιὰ μικρὴ βαλί-
τζουλα καὶ τὸ πρῶτο Σάββατο πῆδηξε σ' ἕνα τραῖνο καὶ πῆ-
γε καὶ ξεπλώθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ἀφίοντας τὰ μάτια
του νὰ ξεκουραστοῦν στὴν τρυφερὴ διαφάνεια τοῦ γαλάζιου
οὐρανοῦ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος. Σὲ λίγον καιρὸ, κάθε Σάββατο τὰ
τραῖνα καὶ τὰ βαποράκια ἀσφυκτιοῦσαν κάτω ἀπ' τὸ βάρος
τῶν ἀνθρώπων πού μετέφεραν. Ἡ πόλεις, ἡ μιὰ ὑστερα ἀπ'
τὴν ἄλλη, ἐνεκρῶνονταν. Ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἐρημιὰ βασίλευε στοὺς
δρόμους των. Μὰ αὐτὸ οὔτε τὸ πρόσεχε κανένας, οὔτε ἦταν
κάτι πού μπορούσε νὰ ἐνδιαφέρῃ. Οἱ κάμποι, ἡ βουνοκορφές,
ἡ παραλίες ἀνηχοῦσαν τώρα ἀπ' τῆς ἐξθυμῆς φωνῆς καὶ τὰ
ξενιοῦστα γέλια τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τὸ σπουδαιότερο κάθε Σάββατο ἀπόγεμα ἔφευγαν
τραῖνα καὶ βαποράκια μὲ κίτρινους, χλωμούς, ἀδύναμους καὶ
κουρασμένους ἀνθρώπους γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν τὴν Δευτέρα
τὸ πρωὶ φέρνοντας πίσω ρόδινα πρόσωπα, ἡλιοκαμμένα, ξε-
κούραστα, γεμάτα ζωὴ.

Ἡ σαρανταοκτάρη μετὰγγις τοῦ καθαροῦ ἀέρα στῆς
φλέβες τῶν ἀνθρώπων, παρουσια-
ζε τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσμα-
τα. Καμμιὰ ἄλλη θεραπεία, κανένα
ἄλλο δυναμωτικὸ δὲν θάταν βολετὸ
νᾶχῃ τόση γρήγορῃ ἐπίδραση.

Ἡ πολὺχρονης θερινῆς διακοπῆς,
τὰ πολυδάπανα ταξίδια ἀναψυχῆς,
δὲν εἶναι—καὶ μὲ τὴν σημερινὴ μά-
λιστα κρίση—προσιτὰ γιὰ τὴν μεγα-
λὴ μερίδα τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι
προνόμια τῶν ἐκλεκτῶν. Ἡ μεγάλῃ
μάζα ὅμως τί κάνει;

Νὰ τὸ πρόβλημα πού ἦρθε νὰ
λύσῃ ἡ καθιέρωσις τοῦ Week-end
Καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν εἶναι
ἐκπληκτικὸ ἂν τὸ Week-end κυ-
ριάρχησε παντοῦ. Τώρα μᾶς ἦρ-
θε καὶ στὴν Ἑλλάδα! Καλῶς ἦρθε
καὶ καλῶς ὤρισε. Ἄς εὐχηθοῦμε
πὼς θὰ ἔχῃ καὶ δῶ τὴν ἴδια ἐνθε-
ρμὴ ὑποδοχὴ καὶ τὴν ἴδια ὑποστήρι-
ξη—κι' ἄς εἶναι ἕξο προῖόν, χαλά-
λι του—καὶ πὼς ἡ σκόνῃ τῆς Ἀθῆ-
νας, θὰ χαϊδεύῃ κάθε Σαββατοκύ-
ριακο ἀντὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς
πνεύμονές μας, τῆς κλειστῆς γρίλ-
λις τῶν σπιτιῶν μας.
Χάρισμά της!...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Το ανάστημα του άνδρος

Το ζήτημα του αναστήματος του άνδρος είναι ένα απ' εκείνα που απασχολήσαν περισσότερο την σκέψη των ανθρωπολόγων. Υπάρχουν αναρίθμητα στατιστικά συγγράμματα, σχετικά με το ευμεταβλητό ύψος του ανδρικού σώματος, αλλά, καθώς είναι ευνόητον, οι συγγραφείς έχουν σημαντικές διαφορές στα συμπεράσματά των.

Ο υψηλότερος άνδρας που έχει συναντηθεί ποτέ ήταν ένας φινλανδός που έφθανε τα 2 μ. 83! Ο κοντότερος που υπήρξε, αντιθέτως, ήταν ένας γάμος όχι ψηλότερος των 43 εκατοστών. Άνθρωποι σ' αυτούς τους «έκτακτους» ύψους είναι πολύ σπάνιοι. Σχετικά με το κλίμα, τα έθνη και τα έθιμα έχουν μία σημαντική επίδραση στο μέσον ύψος των ανδρών.

Οι Παταγόνες είναι ο λαός που κατέ την πρώτη βαθμίδα στον μέσον όρον του ύψους με 1 μ. 78! Οι Βοσνίαι της δυτικής Αφρικής κατέχουν, αντίθετως, την κατωτέρα βαθμίδα με μέσον ύψος αναστήματος 5' 3". Περισσότερον του 1 μ. 35, 'Ο μέσος όρος, μεταξύ των δύο όρων θα ήταν 1 μ. 60', αν δεν θεωρείτο ως πιθανότερα βάσιμα τα 1.70 που συναντάται στους Σιμόν, μίαν φυλή πολύ λίγο γνωστή της Κεντρικής Αφρικής.

Έτσι καθένας τώρα μπορεί να έχει μία ιδέα, επάνω κάτω, του μέσου ύψους. Σημειωτέον, εν τούτοις, ότι η πληροφορία αυτές απορρέουν αποκλειστικώς από άνδρες, καθ' όσον για τον μέσον όρο του ύψους των γυναικών σχεδόν κανείς στατιστικός δεν είχε έως σήμερα την καλή θέληση να ενδιαφερθεί.

Ο φόβος των λευκών

Ένας ιεραπόστολος αφηγείται το εξής επεισόδιο που του συνέβη μεταξύ των λευκών... απολιτιστών ανθρώπων. Όταν κάποτε επισκεύετο μία φυλήν ευθυδρόμων στην Β. Αμερική, οι ιθαγενείς διωγνάνωσαν προς τιμήν του μίαν ξοπίον εκδρομή. Ο ιεραπόστολος εκώπτεται τότε τον αγγιγόν της φυλής:

—Θα είναι ασφαλισμένη η χαλίτζα μου αν την αφήσω στην σκηνή σας;

Και ο ευθυδρόμων του απήντησε:

—Βεβαίως. Σε άκτινα πενήντα μιλίων δεν υπάρχει ούτε ένας λευκός!...

Πρωτότυπος ύπολογισμός!

—Δεν μω λές, σε παρακαλώ, τον έμπορο της όδου Αθηνών που έχει τ' όνομά σου τον έλεγχο πίπτα;

—Ναι, μακρυνό συγγενή.

—Και τί συγγενείς έχετε;

—Είμαι αδελφός μου.

—Και πώς τον λές μακρυνό συγγενή;

—Γιατί μεταξύ αυτού και εμού γεννήθηκαν δέκα αδελφές!

ΚΑΜΠΑΡΕ

Φως χαμηλό, σάρκα γυνική, γέλιο, τραγούδια, και καπνοί, στην πίστα τραγουδίζουν ξενύχια μεθυμένα.

στοις στεναγμούς του σαξοφών κάνει σεγκόντο το σιφόν και ξεψιχνάνε καταγής λουλούδια πατημένα...

—«Καρσόν, γκαρσόν, παρακαλώ, φέρε σαμπάνια στην Λολό»...

φρονιάζει κάποιος κύριος από μεγάλο τζάκι... Κι' ενώ η τζάκι-μάντε ξεναρχινά...

Η Μαντάλενα κι' η Νανά χορεύουν ρωσικό ντυμένες σαν Κοζάκοι...

Στην παριζιάνη την Ριρή —«Σας γνώρισα και στο Παρί»...

λέει ένας με μοντέλο και λαμπερή χωρίστρα... Και μία παρέα ταχυτή...

—Απαίτησις τρομαχτική! —κάποιον σκοπό σερέτικο ζητεί απ' την χωρίστρα...

Η Νίνα, η Λούση κι' η Διλή, ακούν την Ρένα που μιλάει για κάποιον που τουμήθηκε μ' αβήνη τελευταίως...

Και με ματιές γοργές η Άννις, —πρώην φροϊλάιν Γερμανίς— κάναν πελάτη πλούσιον άναξιντα ματαίως...

Σε μία γωνιά ένας φοιτητής, πονάει συγχρόνως ποιητής, στην ιστορία την ψευτική προσέχει της Διζέτας...

Κι' ένας πιο πέρα, μοναχός, ποτήρια αδειάζει συνεχώς για να ξεχάσει ολόκληρα τα μάτια της Ζωρζέτας...

Πότε άντηχουν κρυφά φιλά, πότε θρηνούν τα βιολιά, κάποια σπανίλα αμφιβολή της μάργες καμαρώνει:

—Ακόμα δύο «κουαντρά» και θα ξεφύγουν τον γιατρό... —«Ε, κι' άς πηγαίνουμε, παιδιά, σε λίγο ξεμερώνει»...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΕΣ

(Όπου καταφαίνεται πως μία υπηρέτρια μπορεί να βεγ δουλειά).

—Τι έσ' είσαι κορίτσι μου που έχεις κάνει δυό χρόνια υπηρέτρια του κ. Ήθικοπούλου; Θανμός.

—Έχω λαμπράς συστάσεις. Έχεις, μωσάν, την συνηθειά να κρυφαίνεις πίσω απ' της πόρτες...

—Σε προσλαμβάνω λοιπόν από έναν δικό σου. Να τον έλθεις να δεις σου κ. Ήθικοπούλου...

Α. Ο. Δ. Ο.

Τί τρώνε οι δύο Ιταλοί αρχηγοί...

Πολλοί ασφαλώς θάν' εκείνα από την ναγώνιστάς μας που θα φανταζόταν ότι ο σα σ' ένα παλάτι βασιλικό ή σ' ένα μικρό μεγάλης πολιτικής προσωπικότητας ή σ' ένα θα είναι πλούσιοπαροχή και πως οι χοντρές βίλοι μπορούν να τρώνε όλη την λαχταρήσει ή καρδιά τους. Πόσο είναι αποσοπάτημένοι. Αποδείξεις οι δύο Ιταλοί αρχηγοί, ο βασιλεύς Βικτωρ Εμμανουήλ και ο δικτάτωρ - πρωθυπουργός Μουσολίνι, για τα τραπέζια των οποίων μας πληροφορεί σ' ένα τελευταίο τεύχος του «Εκπαιδευτικού» Ζενέβ. Τόσο στο βασιλικό άνακτορ, όσο στην δούλα Τορλόνια όπου κατοικεί Μουσολίνι, γράφει η έλβετική έφημερς μαγειρική δεν παρουσιάζει καμιάν έμφαση η ποικιλία. Και στο ένα και στο άλλο τραπεζολόγιο.

Ο Μουσολίνι, ο οποίος υποφέρει από στομάχι του και είναι υποχρεωμένος να διαίτα, είναι από λιτοδίαιτος από τον βασιλιά. Η τροφή του συνίσταται κυρίως από λαχανικά, βρασμένα φρούτα και σούπες. Ο Ντούτσε είναι ελεύθερος να τρώει καρόνια, αλλά χωρίς σάλτσες και κρέμα. Συνήθιζον να τα τρώνε οι άλλοι μακαρδές Ιταλοί. Τού έπαυρέται μόνο να τρώσκέτα. Μα είναι ζώη αυτή!

Ο καπνός στην Εύρωπη

Είναι γνωστόν ότι ο καπνός εισήχθη στην Εύρωπη από τον Ζάν Νικότ, ο οποίος προεβουτής της Γαλλίας παρή τη παροχή αλλη. Το 1560, η βασίλισσα της Αλκατερίνη των Μεδίκων έπεσε θύμα της ρεϊά άρρωστη. Ο Νικότ της συνέστησε να τον καπνί ως μόνο θεραπευτικό μέσο. Η βασίλισσα, καταδικασμένη τότε από τους τρούς της, έδέχθηκε πιστεύσει από τον βάλλον της να ακολουθήσει την συμβουλή. Η χαρά δεν άργησε να βασιλεύσει στην ραϊά ηπειρο: ο Θούς θέλησε να τον βασιλεύσει μέσον του δούλου του Ζάν Νικότ. Λένε παντού.

Περί του τρόπου με τον οποίον εισήχθη ο σωτήριον φάρμακο, η ιστορία ναυφέρει σχεδόν τίποτε. Υπό ποιαν μαγισπίσης έδόθη στην βασίλισσα ο καπνός; Πνού, ή νικωτήν δηλαδή, ποτέ δεν έγνωστον με βεβαιότητα, εν πάση περιπτώσει ή χρήση του καπνού, έπειτα από την βασιλική αλλη της Γαλλίας, έθηκε σ' όλο το κράτος. Με την διαταγή του έθεραπεύονταν κάθε είδους πνευματικές ασθένειες. Απ' την Γαλλία ή χρήση του καπνού έπληθυνε στην Αγγλία, την Γερμανία, την Άλλη Εύρωπη. Και, σ' όλη τη γη, έκοσμον, άρχισαν να εισάγουν άνωτέρω έρωματική σκόνη, για να την καπνίσουν έπειτα από διάφορους μορφές.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ "ΕΝΤΕΝ,"

Το άθηνάϊκό θεατράκι με τόν...φρέσκο άέρα. —Όπου οι συγγραφείς του «Φρέσκου άέρα» ζητούν να γίνουν...πατέρες της Έπιδειρώσεως. —Τά μυστικά και τά άπέκρυφα του συγκροτήματος.

Μέσα στα πρόβια κυνικά καύματα που μάς έπασχέθησαν εφέτω και μάς μετέβαλαν σε αιδας εν καμίνω, μία έκτορταία μας ώς το δροσίζοντο θεατράκι του Θησειού, το «Έντεν», με της κλιματαρές και τόν...φρέσκον άέρα του, θάταν άπόλυτα δικαιολογημένη. Έπειτα πώς να μιν πάμε, άφού από μέρες τώρα το διαφημιστικόν...άστεροσκοπείον των έφημερίδων μάς έγγινάτα πώς την μόνη άση μέσα σ' όλη την Αθηνάϊκην Σαχάρα θα την δούμε στην...Έδμη του Θησειού, και μάλιστα αν δεχθούμε να παρακολουθήσουμε την νέαν έπιδειρώση «Φρέσκος άέρας» που έχει γραφή από τους τρεις άσους των έπιδειρωσεργαζών Γιαννουάκην, Μεταξάν και Νικολάϊδην, και τοισθη από τον καινούργιο μουσικόν άστέρων Κόστα Γιαννίδη;

Πρώτη συνάντησις, με τους συγγραφείς: —Πώς έδω κάτω, παιδιά, εφέτω; Έγκαιλάται τα κέντρα: —Παρά την απαγόρευση του γνωστού ρη-

τό, έμεις... διακρίσιμε πρὸς κέντρο, μάς άπατά ο ένας από τους τρεις.

—Έκάνουμε έπαιον εις τους νους, μάς δεικνώνει ο δευτερός. Τους άφίσαμε ελεύθερον τον σιδηρό για να δώσουν κι' αυτό.

—Με την διαφορά πώς έπρεπε να μάς δίνον κι' έμεις λίγα ποσοστά απ' αυτά που εισαγάγουν, την στιγμή που δτι έχουν δώσει είναι άναμνηστικά πάλιν έπιτυχόν των τριών μας, συμπληρώνει ο τρίτος.

—Αν ίσχυε ο νόμος περί πατοτήτορας του Παγκόσμιου, θα άναγνωρίζμασταν πολλοί δικαίω...πατέρες όλων σχεδόν των έφετεινών έπιδειρώσεων.

—Παραρηγηθήτε, άγαπητοί, με την ρήσιν του Μολιέρου: Τά κακόμοιρα παιδιά τί σας έταξαν; Παιίνουν το καλό όπου το βρίσκουν...

—Νά το παίρνουν, σύμφωνοι, αλλά να μιν τό...κακοποιούν! —Η άκακη αυτή σέξησις που γινόταν λίγο πρὸ της ενάφεως της παραστάσεως μέμα στίον...προθάλαμο του «Έντεν»—τόν κοινός λεγόμενον «καφενεδάκι του Σκούρα»—άσφαλώς θα συνεχιζόταν για πολύ ακόμα, αν δεν την σταματούσε έαφρικό το κουνούδι που άνήγγελλε το άνοιγμα της σάλας.

—Άς τ' άφίσουμε για άλλοτε κι' άς πάμε να άναμνησούμε στην πλατεία λίγο...φρέσκον άέρα.

Αλλόμοιον! Η έπιθυμία μας δεν φανόταν πραγματοποιήσιμη. Τό στρώμαμα του κάσιον που άντικρύσαμε στην πλατεία, κάθε άλλο παρά ελπιονήν...άέρα φρέσκου μπορούσε να μάς ύποσχεθῇ. Γ' αυτό και άποφασίσουμε να τόν άναζητήσουμε άλλοθ: Στά παρασκήνια, απ' όπου και την παραστάση θα παρακολουθήσουμε, αλλά και τό ύμικρό για την παρασκήνια καμάνια μας θα προσηυθύνμασταν.

Με όδηγό την διαφρήση μας κάνομε την πρώτη άναγνώριση. Στά καμαρίνι του θιασάρ-

χου έπανερύοκαμε έναν καλό μας γνώριμο, τόν πολύμορφο και πολύτροπο Βασίλειο Αύλωνίτη, τόν ήρωα των περσινών αίματηρών σκηνών του «Περοκέ». Έτοιμάει το «σουλοπά» που για τόν έφετεινόν του θρίαμβο στό νούμερο των «Ανταλλαγής των Προϊόντων». Άποφένουμε σκοπίμως να τόν πλησιάσουμε, για να παραφέρουμε προσηγομένως της σχετικής συστάσεως και τό άπαράτητο κούτσιολιό που γίνεται εις βάρος του. Τό έπιτυγχάνουμε χάρις σε μερικά ύποχρεωτικά χειλάρια που προθυμοποιούνται να μάς διαφωτίσουν.

Γιά τόν δημοφιλή καλλιτέχη που τό ενεργητικόν της μερίδος του στό κατάστιχο της Τέχνης περιλαμβάνει τόσα και τόσα έζηλευτά κονδύλια—όπως ο τίτλος εμμανουήλ ένσαρκωτής του έξυπνου λαϊκού τύπου—ή η παρατήρησις ότι έχει άποκτήσει άδιαφορία για το δόλο της σκηνής και παίξει...σάν να δρσκεται στο σπίτι τους—μυθίζοντα μύρια δόσα ένοχοποιητικά ως δήθεν άναγραφόμενα

Η τέσσερις πρόμας του «Έντεν»: Αλίκη Βεργοπούλου (άριστερά), Νέλλυ Ροζιέ (δεξιά), Άννα Φοδάμαν (μέσον άνω), Ελένη Κάλχη (μέσον κάτω).

και ύπερπληθύνοντα το παθητικόν του. Μεταξύ του φριζμωνύμου θιασάρχου και ενός θηλικού άστέρου του συγκροτήματος Αύλωνίτη κάτι φαίνεται πως χαλκ—έντα ει' έσχάτων πρὸς θλήνν ή μάλλον άπελπισία, κυριολεκτικώς, της χαρτωμένης σκηνής του, ή άποία, παρ' όλον ότι έλαβε γνώσιν της άπάτης, έξακολουθεί να χορεύη μαζί του, όχι βέβαια τόν Ήσαιο, αλλά τούς διάφορους χορούς από σκηνής του «Έντεν» ως μπαλλάρους. Κι' ο Βασίλειος κάθε βράδυ έπμένει:

Έτσι πάντα θάχω άβάνα, σάν πετύχω την γνωστήν ανταλλαγή, έτσι πάντα θάχω άβάνα κι' απ' τους δυό μας ξημιτωμένη αυτή θα βγῇ

έπάνω στον σκοπό της ρεφραίν του έφετεινόν θοιάμβου του.

Τόν Αύλωνίτη, που έπισκεπτόμεθα σε λίγο, τόν χρησιμοποιήσαμε για κατάδότη άλλων μουσικών που άφορούν διάφορους συναδέλφους του. Παιόνουμε γενικές συστάσεις για τό συγκροτήμα του και μαθαίνουμε ότι απ' άκρον σ' άκρον βασιλεύει μέσα σ' αυτό άπόλυτη σύμνοια και άλληγεγνή.

Θεατρικός κολλεκτιβισμός, με διη την σημασία του χαρακτηρισμού—μάς λέει—άφού άλλωστε κι' αυτή ή έπιχειρήσις άνήκει στους τρεις συγγραφείς και έφτά ήθοποιούς.

Πρώτος και καλλίτερος έφαρμοστής της θεωρίας ο καλλιτεχνικός διευθυντής του

θιάσου με την άγγελική καρδιά και την άσυγκριτην ευγένειά του. Ο Άγγελος Μανρόπουλος τόσο πολύ πιστά εφαρμόζει τούς τύπους του κανονισμοῦ ποῦ, καθώς μαθαίνουμε...άφνει το παθία του να τό χρησιμοποιή ο πρώτος τυχόν συνάδελφος και να βγαίνει έξω στον δρόμο. Όσο για τόν ίδιον, μάς παρέχεται ή πληροφορία ότι ποτέ ο καμμένος δεν μπορεί να βῇ γραβάτα του γούστου του και γι' αυτό δεν κάνει χρήση αὐτοῦ...έξαρτήματος.

Από μία σύντομη βόλτα που έπιχειρούμε στα καμαρίνια, εξακριβώνουμε πώς ο θιασός μπορεί εξαίρετα να άνομασθῇ «Συγκροτήμα των παντρεμένων». Όλο και ξενύχιασιν άπου γνύσας να δῆς: Ροζιέ - Μανρόπουλος, Ραζένα - Καρέζος, Αύλωνίτην - Αύλωνίτης και τό άνάμικτον θεατροσυγγραφεύς ντού Βεργοπούλου - Μεταξά. Τό μεγαλύτερο έδύλλιο είναι ασφαλώς τόν δυό τελευταίον, που άρχισε απ' δτου γεννήθηκε στον κόσμο

ή...τραγωδία. Και ποῦ κάποιος άταλόγλοςος από την χορεία των συγγραφέων προοιωνίσε ται πὸς θα τελειώση με τραγωδία, πραγματικῇ αὐτή την φορά.

Γιά τό ζεύγος Τερέζας - Καρέζου πολλοί έχουν άντιρρήσεις και έπιμένουν πὸς πρέπει να μετονομασθῇ σε ζεύγος... Καρέζας - Τερέζου... Αντιθέτως γὰ τόν Μανρόπουλο και την Ροζιέ, λένε πὸς πέτυχε ο συνδυασμός των

δυό χορημάτων, του...μαύρου και τοῦ ροῦ. Η διαπίστωση γὰ τό ζευγάριμα αυτό των μελών του θιάσου μάς γεννά την σκέψη και ενός άλλου γεγονότος: Μ' αυτό τόν τρόπο δεν ύπολείπεται παρά έλάχιστον έδαφος δράσεως γὰ τούς λεοντιδείς που έχουν τά μέσα να εισχωρούν στα παρασκήνια.

Μία ματιά από τά εξεαπτερίγνα πρὸς τό πάλκο της σκηνής μάς δίνει σε λίγο την εὐκαιρία ν' άποθανιάσουμε την ώρα κορμωστασία μάς ακόμα από της καλλίτερες πρόμας του συγκροτήματος, της Φούλμαν. Έκτελει τό νούμερο των «Έγγυαίων προϊόντων» που είναι άναμφισβήτητα άντάξιο της:

Τά προϊόντα, τά προϊόντα όλο έγκώρια, κουνάμενα και ζώντα.

Τό έπαναλαμβάνει έξη κι' έφτά φορές γὰ να δώση άμέσως την θέση της στην Κοθαλέφσκυ που με την θαυμάσια ρομάντσα της ξετρολλαίνει τούς θεατάς:

Μία γυναίκα δτι κι' αν σου τάξη γὰ μία στιγμή θα είναι μόνο ως να σ' άφση μ' έναν πόνο, μία γυναίκα έχει τό ψέμμα στην ματιά.

Νόθιναν άραγε γὰ την ίδια αὐτήν, που τό έκτελει, οι στίχοι τοῦ τραγουδιού; Ασφαλώς ναί, άφού τόσο της ταιριάζουν...

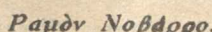
Τό χάζεμά μας ήρθε να ταραξῇ σε μία στιγμή τό ποδοβολήτο τοῦ μπαλέτου που κατέβαινε από τά καμαρίνια του με έπ κεφα-

(Η συνέχεια στη σελίδα 1450)

○○○○○○○○ K. ZABITZANO ○○○○○○○○

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

= Οἱ διάπτοι χωμκοὶ Λιουδοῖ
ντυ (χονδοῖ καὶ λιγνός) τέλειωσαν τὴν
μερῶν τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας τῶν
τὴν διεύθυνση τῶν Τζώσφ Μάρσαλ καὶ
Μάγ. Κόρσι

πα ἀπὸ τῆς ἰδίας πηγῆς. Αὐτὸ ὁμῶς τὸ κρα-
τος ἀπὸ ποιῶνς θὰ πάσῃ: Ὅλη αὐτὴ ἡ σο-
σιαλιστικὴ θεωρία ἐνῶ φαινόμενικὰ παρου-

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

«Η Λούση, ή Βάνα, ή Τζέν-
νυ, ή Ζαίρα κι' ή Μυρό, β-
στερ' από τεσσάρων χρόνων
αδελφική ζωή μέσα σ' ένα
κολλέγιο, αποχωρίζονται για
να τραβήξουν κάθε μία τον δι-
κό της δρόμο στην ζωή. 'Η
χθεσινές πέντε μαθήτριες γί-
νονται κοσμικά κορίτσια και
δεν αρνούν να μπλεχτούν στα
δίχτυα του έρωτα. 'Η Λούση
πολιορκείται από τον Τόννη
Μαρίνη. 'Η Ζαίρα αγαπά τον
Γιάννη Κώττη, που την απατά
δίως με την Τζούλια. 'Η Μυρό έχει ήδη
συνδεθεί φιλικά με τον Γιαννίδη και ή Βά-
να έρωτοτροπεί με τον Φρέση. 'Όσον α-
φορά την Τζέννυ, αυτή θαυμάζει τον Σταυ-
ράκη που διαρκώς της μιλά για τα λεφτά
του!.

(Η συνέχεια)

Κι' αν δεν το έχετε: ρώτησε ή Τζέννυ.
—Αυτό δεν μπορεί να γίνει. Έκανε
με πεποίθηση ο Σταυράκης.

—Πώς, πώς! γίνεται και παραγίνεται.
Μα έκτός αυτού, αν παραδεχτούμε πως το
έχετε, τότε τι θα κάνετε;

—Θα σκεφτόμουν να' αγαπήσω.

—Τι σχέση μπορεί να'χει ή αγάπη με τα
λεφτά;

—Την μεγαλύτερη.

—Δεν σας καταλαβαίνω.

—Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Προσέζε-
τε. Λέγαμε λοιπόν πως αν δεν είχα λεφτά
θα σκεφτόμουν να' αγαπήσω.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν απλούστατα. Θα αγαπούσα, θα
παντρεύομουν, θα έπαινα λεφτά... Βλέπετε
πόσο απλοήστατο είναι το πράγμα. Θα έρω-
ται δηλαδή να γίνει μια αντικατάσταση του
χορηματοδότη μου. Τότε άλλο...

—'Όποτε, εάν να λέμε αποκλείετε έναν γά-
μο χωρίς ποτέ;

—Και βέβαια! Δεν υπάρχει κανένας άλ-
λος απογοών λόγος να χάσει κανένας την έ-
λευθερία του. Γάμος θα πη προίκα, συνεπώς
δταν ή τελευταία αυτή κυρία λείπει, δεν έ-
παυει ούδεις λόγος να ύπαισταται ο ποδοστής...

—Θαμιάσαι, αναστήτε μου κύριε. Μα θά-
θελα να'ξερα αν θέρετε να σκέφτεται κι' έ-
να κορίτσι με λεφτά έτσι;

—Μα βέβαια. Ποιος σας είπε το εναντίον;
—Τότε όμως αν σκεφτόντανε τα πλούσια
κορίτσια με τον ίδιον τρόπο, που θα βούλαξε
έσεις, δ μι' γένιο, την προίκα που θέλετε;

—'Ω! Εύχαριστώ πολύ για το ενδιαφέ-
ρον σας για μένα... Ειδικώς υπάρχουν ακό-
μα πολλές κοπέλες...

—Θα πάρετε λοιπόν μαν απ' αυτές;

—Σας είπα δεν πρόκειται να πάρω αυτήν,
μα κάτι άλλο.

—'Α! γαί, έξεχασα, έσεις θα πάρετε την
προίκα της.

—C'est ça! Είμαστε σύμφωνοι.

—Σας εύχομαι να την βρείτε.
—Δεν ύπαισταται κομμάτι βία. Μέχρι στιγμής
το ενδιαφέρον, ο πατέρας μου δεν υπο-
νοεί καμιά στάση καταβολών. 'Όποτε...

—Αναβάλλεται προς το παρόν ή ζήτησή...

—Εί δυνατόν, έπ' άπειρον...

Κι' ο Σταυράκης τελειώνοντας την φράση
του, πετάχτηκε επάνω κι' άκού έκανε λίγες
βόλτες χορεύοντας, ήθελε και ξανακάθισε
στην θέση του, ευχαιοιστηνική του κατάσταση.
Τον ίδιο καιρό ο 'Ανεμόνας, κι' ορίσκον-
τας κανέναν άλλο πρόθυμο να ύπαιστη την
αλυσία του, έβγα-
ζε το συνηθισμένο
λογιδού του στην
άδελφή του Φρέση,
την 'Αντα.

—'Η ζωή, δε-
σποινίς Φρέση, εί-
ναι ένα ποίημα. 'Ε-
να ποίημα που ά-
ρχίζει κι' έναν άω-
στο και που τε-
λειώνει κι' έναν ά-
μορφότερο άκόμα.

—'Ω! αν έξερατε τι
αισθάνομαι μέσα
μου, τι κόποις, τι
ιδέες, τι επιθυμίες.

—'Η ζωή, δε-
σποινίς Φρέση, εί-
ναι ένα ποίημα. 'Ε-
να ποίημα που ά-
ρχίζει κι' έναν άω-
στο και που τε-
λειώνει κι' έναν ά-
μορφότερο άκόμα.

—'Ω! αν έξερατε τι
αισθάνομαι μέσα
μου, τι κόποις, τι
ιδέες, τι επιθυμίες.

—'Η ζωή, δε-
σποινίς Φρέση, εί-
ναι ένα ποίημα. 'Ε-
να ποίημα που ά-
ρχίζει κι' έναν άω-
στο και που τε-
λειώνει κι' έναν ά-
μορφότερο άκόμα.

—'Ω! αν έξερατε τι
αισθάνομαι μέσα
μου, τι κόποις, τι
ιδέες, τι επιθυμίες.

—'Η ζωή, δε-
σποινίς Φρέση, εί-
ναι ένα ποίημα. 'Ε-
να ποίημα που ά-
ρχίζει κι' έναν άω-
στο και που τε-
λειώνει κι' έναν ά-
μορφότερο άκόμα.

—'Ω! αν έξερατε τι
αισθάνομαι μέσα
μου, τι κόποις, τι
ιδέες, τι επιθυμίες.

—'Η ζωή, δε-
σποινίς Φρέση, εί-
ναι ένα ποίημα. 'Ε-
να ποίημα που ά-
ρχίζει κι' έναν άω-
στο και που τε-
λειώνει κι' έναν ά-
μορφότερο άκόμα.

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ ΠΙΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙ

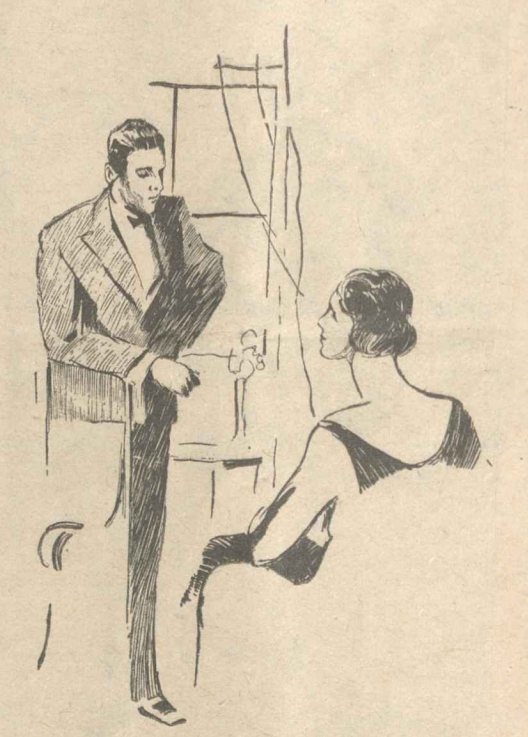
θα με λυπόσασταν.

—Μα γιατί;

—Γιατί; Γιατί είμαι ένας δυστυχισμένος
άνθρωπος. 'Ενας έρωτικής της πέννας, που
ξή χωρίς καμιά αγάπη, δίχως καμιά τρυ-
φεράδα να τον συντροφεύει στην ζωή του.
Νοιώθω μέσα μου μια τέτοια δύναμη, που και
γώ δεν ξέρω τι θα'γινε, αν μόνο δυό μά-
τια αγαπημένα ήξερα πως λαχταρούν να με
δούν. 'Ενώ τώρα ή εμπνεύσεις κλεισμένες
μέσ' στον εγκέφαλό μου ασφυκτούν και πνί-
γονται...

—Κι' είναι τόσο δύσκολο να βρείτε τα δυό
αυτά αγαπημένα μάτια;

—'Ω! ναι, δύσκολο, πολύ δύσκολο και
σπάνιο. 'Ανθρώποι σαν και μένα, που ζούν
πολύ εσωτερικά παρά κοινωνικά, αποδι-
δونه δυστυχώς γι' αυτούς μεγάλην σημασία
στην ύπαρξη του αγαπημένου αυτού προσώ-
που.

—'Όποτε, εάν να λέμε αποκλείετε ένα
γάμο χωρίς... προίκα.

—'Εμένα, επιτρέψτε μου να πιστεύω πως
δεν θελήσατε να ζητήσετε το πρόσωπο αυτό...

—'Ω! μην το λέτε αυτό... 'Αν έξερατε
μόνο...

—Τι;

—Τίποτε... Δεν θάταν σωστό...

—Που πρόγραμμα;

—Επιμένετε;

—Δεν επιμένω, είμαι μόνο πολύ περιέργη
να μάθω αυτό που σκέπτεσθε.

—Λοιπόν...

—Δεσποινίς Φρέση, αν σας έλεγα πως
σείς θα μπορούσατε να'σασταν το αγαπημένο
πρόσωπο...

—Πιό σιγά... Μή σας άκούσει ο άδελφός
μου...

—Δεν πειράζει είναι φίλος μου... Λοιπόν
περιμένω.

—Τι περιμένετε;

—Μιαν άπάντηση που θα μ' έκανε ευτυ-
χισμένο ή δυστυχισμένο. Την στιγμή αυτή
κρατάτε στα χέρια σας την ζωή δόξαληψη...

—Κι' αν πω ναί;

—Να το πιστέψω;

—'Όπως θέλετε...

—'Αντα, είμαι τρελλός από την χαρά μου.

Πετώ. 'Ω! αν έξερατε τι θα γινόταν...
ή μοίσα μου. 'Η εμπνεύσή μου. Τό μου.

—Πιό σιγά... πιο σιγά...

—Δεν με νοιάζει τίποτε. Σας κρατά
Κρατώ την εύτυχία μου... 'Ω!

—'Ο 'Ανεμόνας δεν ήξερε πια τι έπαυ-
λούσε, κοινοίτανε σαν ξεδιωχόμενος. Κι' ή
δήλωση της χαράς του ήταν εύκολη. Κι' ή
άλλη. Μα έδλεπε ένα άντρο τόσο χαρού-
παίρη σάρκα και όστά. Δεν ήταν άγνω-
στός ο 'Ανεμόνας να ύπαιστανε τις ά-
κρες έξομολογήσεις του με τον τρελό αυτό
Παντού τον κοροϊδεύαν. Σε βαθύ πόν-
φταζε στο σημείο να φαντάζεται πως
καμιά γυναίκα δεν θα μπορούσε να πεί-
σώσει έστω και λίγες στιγμές απ' τη ζωή
του. Και τώρα δεν το πίστευε. Νόμιζε πως
ρενόταν. Αισθανόταν μέσα του μαν άπλη-
τό τον καρπό δεν είχε προσέξει την 'Αντα
νο κυνηγούσε της άλλης, για να την
φρονέ κι' από μια προσβολή, κι' από μια
ροϊδία. 'Ο 'Ανεμόνας ήταν εύγλωττος.
Μέσ' στο μυαλό του κι' άσας σκέψιζε
περιπτώσεις που θα είχε. Τα χρονογρά-
φου έγραφε. Και το σπουδαιότερο της
στην ζωή, γι' αυτό ούτε κοιμόνταν να γί-
νεται—ή θάπαζε τον όφλο του έρωτευμένου,
άσας τότες και τότες φορές δεν του έξηγησαν
τον τρόπο ο Κώττης, ο Σταυράκης κι' ένα
σφοδρό άλλο φίλο του, και άφορ γλεντούσε
λίγον καρπό με την 'Αντα, θα της έδινε τα
παπούτσια στο χέρι; Παιόν από τους δυό δρό-
μους άδραπε να άκολουθήσει;

Κι' ο 'Ανεμόνας μπροστά στο δίλημμα
αυτό, έβρινε σκόνη να οίσει μια ματιά πίσω.
Στα περασμένα χρόνια της ζωής του. Στα
νεύρα που έθεσε σκοπό της ζωής του, την
πραγματοποίησή τους. Κι' ή γρήγορη αυτή
άνασπηση δεν χρειάστηκε πολλήν ώρα. Θυ-
μήθηκε τον καιρό που χωριζόταν ούτος έ-
κπαισθη απ' το φτωχικό του σπίτι για να'σθ-
νη κατακτήσει την πρωτεύουσα. Τα έφρόδι
του; λίγες δραχμές. 'Ενα μπουγαλάκι ρού-
χα. Μεγάλο κολυμβογράμματο. Και πάνω απ'
ένα θάρος, που πολλές φορές τα δριά του
σχεγόνταν με τα δριά της αναδείας και του
θρόνου. Στην πρωτεύουσα δεν θα βούρει στην
άσχη τόσο εύκολα, άσας τότες ύπαιστανε. Μα
άσας πως ο 'Ανεμόνας δεν ήταν από τους
παιούς που δειλάζον. Στοιμάχτηκε απ' έδω
στρώματι από κεί, άλλες φίλες, γνώμες
και ιδέες με μεγαλύτερη ταχύτητα απ' αυτήν
που άλλες ποικιλίες. Ξεκινώντας πότε τον
ένα διευνητή της έφημερίδας. Πότε τον άλ-
λον. Παρακαλούσε. Συμφωνούσε. 'Υπηρετού-
σε. Πάντα πρόθυμος σε κάθε δουλειά και σε
κάθε προσβολή. 'Εκεί που δεν μπορούσε να
δραστή έγλειψε. Κι' όταν ούτε μ' αυτό κα-
τέργονταν, άρχιζε και φώναζε. 'Εβούζε.
Γαίνιζε. 'Όσπου στο τέλος, θές για να τον
έξορκοποιούν, θές γιατί τον άδωναντε, θές
και γιατί τον φοβόντανε, τοθ δύνανε κάτι να
σπάσει.

Κι' ο 'Ανεμόνας βότερα από έναν τέτοιο
λασσανέμον άγώνα, έφτασε εκεί που θέλει.
Έλεγε μια άσχη με μαν έφημερίδα που την
έλαζε κάθε τόσο αν άριστοάνα ένας άλλος να
του δόση λίγα έκαστοάνα παραπάνω, κι'
από κεί προφυλαγμένος πίσω απ' τον άγκυ-
της έφημερίδας, σαν τον κλέφτη που δεν τολ-
μά να σε κτυπήσει στο στήθος, παραμένει
και έξορκο, άσας του άρεζε, ή είχε συμ-
φέρον απ' την ζωή που μάζεψε μέσα του
άσας που έκανε έσας να φτάει στην θέ-
ση αυτή.

Μ' όλην αυτήν την έπιτυχία, ο 'Ανεμόνας
είχε μια πίκρα. Δεν μπορούσε να ύπαιστανε
άσας που ποζαν ένα σπίτι. 'Ενα όνομα.
Μια καταγωγή. 'Εξυπνος άνθρωπος, άνα-
γνώριζε μέσα του την ύπερηχί τους, και
τους μισούσε θανάσιμα. Τό ίδιο αυτό συναίσθημα

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

VI

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

στενέ ακόμα καλά-καλά πως βρέθηκε ένα κο-
ρίτσι να τον άκούσει προσεκτικά κι' άκόμα πε-
ρισσότερο να δεχτεί την αγάπη που του πρόσ-
φερε. Κι' άλήθεια την αγαπούσε ο 'Ανεμό-
νας την 'Αντα; 'Η σκέψη αυτή τον βασάνι-
ζε όλη την νύκτα. Άκολουθούσε άκόμα να
τον βασάνιζε απ' το πρωί που άγχιζε απ' το
σπίτι του με την άπόφαση να πάη να παρα-
καλέσει τον Σταυράκη να του δανείσει για το
άσας την γκαρσονιέρα του. Παραπατούσε
άσας μέσ' στους δρόμους. 'Αφηρημένα.
Χωρίς συνείδηση του χρόνου που περνούσε.
Σε κάθε άλλη στιγμή ή ιδέα μόνο πως θα
περνούσε λίγες ώρες με μια κοπέλλα σε μια
κομψή γκαρσονιέρα, άσας ήτανε αυτή του
Σταυράκη, άσας να τον κάνη να πετά απ'
την χαρά του. Είχε τότες φορές έπιχειρήσει
και ήταν τότες πολλές ή άποτυχίες του, πο-
τε φτάει στο σημείο να πιστεύη το ένδεχό-
μενο μιάς παρόμοιας πραγματοποίησης, σαν
και το καθολικά άδύνατο. Και τώρα άδυνα-
τούσε ν' αντιμετώπιση ψύχραιμα την κατά-
σταση. Αισθανόταν μέσα του, πριν άπο κά-
νέ, έπιτακτική την άνάγκη να ξεκαθαρίσει
τον ίδιο τον έαυτό του. Να μιλήσει καθαρά.
Τίμα. Είλικρινά. Θάρετε ν' αγαπήσει την
'Αντα—γιατί βέβαια δεν την αγαπούσε τού-
την στιγμή, γι' αυτό ούτε κοιμόνταν να γί-
νεται—ή θάπαζε τον όφλο του έρωτευμένου,
άσας τότες και τότες φορές δεν του έξηγησαν
τον τρόπο ο Κώττης, ο Σταυράκης κι' ένα
σφοδρό άλλο φίλο του, και άφορ γλεντούσε
λίγον καρπό με την 'Αντα, θα της έδινε τα
παπούτσια στο χέρι; Παιόν από τους δυό δρό-
μους άδραπε να άκολουθήσει;

Κι' ο 'Ανεμόνας μπροστά στο δίλημμα
αυτό, έβρινε σκόνη να οίσει μια ματιά πίσω.
Στα περασμένα χρόνια της ζωής του. Στα
νεύρα που έθεσε σκοπό της ζωής του, την
πραγματοποίησή τους. Κι' ή γρήγορη αυτή
άνασπηση δεν χρειάστηκε πολλήν ώρα. Θυ-
μήθηκε τον καιρό που χωριζόταν ούτος έ-
κπαισθη απ' το φτωχικό του σπίτι για να'σθ-
νη κατακτήσει την πρωτεύουσα. Τα έφρόδι
του; λίγες δραχμές. 'Ενα μπουγαλάκι ρού-
χα. Μεγάλο κολυμβογράμματο. Και πάνω απ'
ένα θάρος, που πολλές φορές τα δριά του
σχεγόνταν με τα δριά της αναδείας και του
θρόνου. Στην πρωτεύουσα δεν θα βούρει στην
άσχη τόσο εύκολα, άσας τότες ύπαιστανε. Μα
άσας πως ο 'Ανεμόνας δεν ήταν από τους
παιούς που δειλάζον. Στοιμάχτηκε απ' έδω
στρώματι από κεί, άλλες φίλες, γνώμες
και ιδέες με μεγαλύτερη ταχύτητα απ' αυτήν
που άλλες ποικιλίες. Ξεκινώντας πότε τον
ένα διευνητή της έφημερίδας. Πότε τον άλ-
λον. Παρακαλούσε. Συμφωνούσε. 'Υπηρετού-
σε. Πάντα πρόθυμος σε κάθε δουλειά και σε
κάθε προσβολή. 'Εκεί που δεν μπορούσε να
δραστή έγλειψε. Κι' όταν ούτε μ' αυτό κα-
τέργονταν, άρχιζε και φώναζε. 'Εβούζε.
Γαίνιζε. 'Όσπου στο τέλος, θές για να τον
έξορκοποιούν, θές γιατί τον άδωναντε, θές
και γιατί τον φοβόντανε, τοθ δύνανε κάτι να
σπάσει.

Κι' ο 'Ανεμόνας βότερα από έναν τέτοιο
λασσανέμον άγώνα, έφτασε εκεί που θέλει.
Έλεγε μια άσχη με μαν έφημερίδα που την
έλαζε κάθε τόσο αν άριστοάνα ένας άλλος να
του δόση λίγα έκαστοάνα παραπάνω, κι'
από κεί προφυλαγμένος πίσω απ' τον άγκυ-
της έφημερίδας, σαν τον κλέφτη που δεν τολ-
μά να σε κτυπήσει στο στήθος, παραμένει
και έξορκο, άσας του άρεζε, ή είχε συμ-
φέρον απ' την ζωή που μάζεψε μέσα του
άσας που έκανε έσας να φτάει στην θέ-
ση αυτή.

Μ' όλην αυτήν την έπιτυχία, ο 'Ανεμόνας
είχε μια πίκρα. Δεν μπορούσε να ύπαιστανε
άσας που ποζαν ένα σπίτι. 'Ενα όνομα.
Μια καταγωγή. 'Εξυπνος άνθρωπος, άνα-
γνώριζε μέσα του την ύπερηχί τους, και
τους μισούσε θανάσιμα. Τό ίδιο αυτό συναίσθημα

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

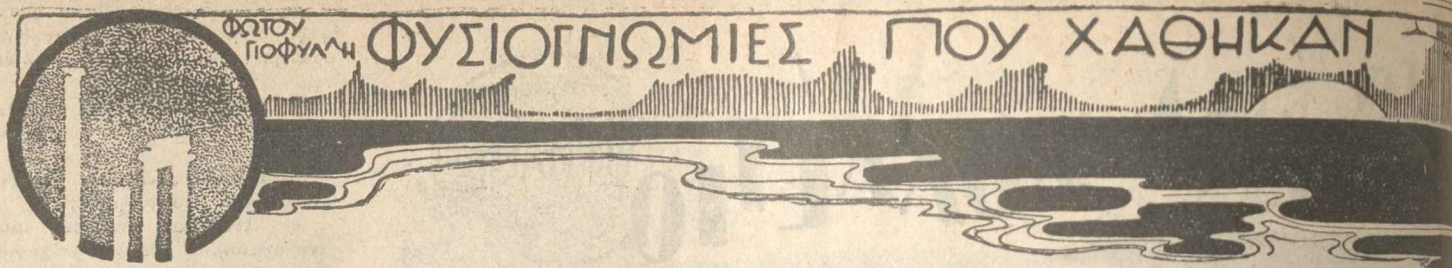
Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας. 'Όλη την νύκτα
κατέβαντο στην άσχη, άσας
τι τον τρουαγμένους, ναίοντας
στην κάμαρά του άσας άσας
άσας γι' αυτόν έσας τότε συναίσθημα
αγαρούσε μέσα στο έσας και
να νοιώθι άπ' τον ήσας άσας
νόσας. Τα λίγα λόγια που έσας
τα το προηγούμενο βράδυ, λόγια
γαν άσας άσας απ' το λαρόνι του
άσας έσας άσας άσας άσας
μια τρελότητα σημασία. 'Ο 'Ανεμόνας

Καμιάν άλλη φρονή στην ζωή του.
νέμονας, δεν γνώρισε άσας τίποτα
κι' εύτυχίας μαζί. Σαν αυτές που
θισαν βότερα απ' το γένει του
της Τζούλιας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στους κύκλους των διανοούμενων μας της περασμένης γενεάς, τ' όνομα του Περικλή Γιαννόπουλου κυκλοφορεί ακόμα με σεβασμό και πολλές φορές και με θαυμασμό. Κι όμως ο Γιαννόπουλος ως δημιουργός λογοτεχνίας δεν παρουσίασε πολλά πράγματα. Μόνο δυο φυλλάδια σαν μανιφέστα και ελάχιστα ακόμα σε λίδες σε περιοδικά. Όλο το έργο του θα μπορούσε να μαζευτεί σ' έναν τόμο σχετικά μικρόν.

Κι όμως ο παράδοξος αυτός άνθρωπος συνεκέντρωσε την προσοχή της εποχής του. Η ζωή του τύπου αυτόν, τύπου εξαιρετικού με καλλιτεχνικές τάσεις και διαθέσεις, ήταν αξιοπαρατήρητη. Και ο θάνατός του παράδοξος. Τελείωσε την ζωή του με μια πρωτότυπη αυτοκτονία!

Ο Περικλής Γιαννόπουλος ήρθε στην Αθήνα από την Πάτρα. Γεννήθηκε εκεί το 1869 και ήταν γιος του γιατρού Ιωάννη Γιαννόπουλου, που πήγε στην Πάτρα από την πατρίδα του το Μεσολόγγι. Η μητέρα του Περικλή ήταν από την Πόλη, από ιστορική και ξεχωριστή οικογένεια. Έλεγε το Εύδοκία, κόρη του Θεοφράστου Χαϊρέτη.

Ο Περικλής τελείωσε το Γυμνάσιο στην Πάτρα και κατόπιν ήρθε στην Αθήνα, κι ένεργη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου. Δεν έγινε όμως ποτέ γιατρός, γιατί γρήγορα άφισε τις σπουδές του στην μέση κι έφυγε για το Παρίσι. Εκεί δεν έσπούδαζε τίποτε συστηματικά...

Έγινε κατόπιν πάλιν στην Αθήνα και άρχισε να καταγίνεται σε μελέτες καλλιτεχνικές κι αισθητικές. Είχε και κάποιον οικονομική άνεση ώστε να μην έχει ανάγκη να εργαστεί για να ζήσει. Έτσι δεν εργάστηκε ποτέ στην ζωή του για να βγάλει χρήματα, ούτε συστηματικά κατέγινε σε τίποτε. Μελετούσε όμως την τέχνη και την φύση με δικόν του τρόπο. Ίδιαίτερα τον τραβούσε η αρχαία ελληνική τέχνη. Και γίνεκε μανιώδης θαυμαστής της...

Έξαφνα τον κατέλαβε μια μεγάλη επιθυμία να διορθώσει τα σφατά της ελληνικής φιλίας. Να την ξυπνήσει και να την οδηγήσει σε δρόμους πνευματικώτερους και ανώτερους. Άρχισε λοιπόν να γράφει και να δημοσιεύει σχετικά άρθρα. Τα άρθρα αυτά ήταν τότε ένθουσιώδη, τότε σατυρικά, τότε αναλυτικά και συμβουλευτικά.

Τα πεζογραφήματα αυτά του Περικλή Γιαννόπουλου ήταν νεωτερικιστικά και τολμηρά για την εποχή εκείνη—δηλαδή από το 1905 ως το 1910—μα είχαν μέσα τους και πολλή δορισταία και σύγχυση. Γι' αυτό έγεννοῦσαν τότε της πιο αντίθετες γνώμες κι' εντυπώσεις. Άλλοι τα θεωρούσαν σπουδαία και δυνατά, και άλλοι ασυνάρτητα και ακαταλόγιστα...

Εκτός από τ' άρθρα αυτά ο Γιαννόπουλος δημοσίευσε σε τεύχος το «Νέον πνεύμα». Στο φυλλάδιο αυτό έδινε συμβουλές στους Έλληνες του καιρού του για μιαν αναγέννηση διανοητική. Μα όλα έγραφε δεν ήταν τελείως ξεκαθαρισμένα. Όσο για το μικρούλι εκείνο διδύλο γίνεκε μεγάλη συζήτηση στον τύπο και στους λογοτεχνικούς κύκλους. Ακούστηκαν γι' αυτό ή πιο αντίθετες και άλληλοσυγκρουόμενες γνώμες...

Λίγο αργότερα έβγαλεν ο Γιαννόπουλος σ' άλλο φυλλάδιο την «Εκκλήση προς το Πανελλήνιον κοινόν». Το δεύτερό του διδύλο ήν και δομιάζε με το πρώτο, δεν έκαμε τόσο θόρυβο σαν εκείνο.

Αφού έβγαλε αυτά τα δυο φυλλάδια ο

Γιαννόπουλος έπαθε κάποιαν απογοήτευση. Η πίστη πως έτελείωσε το έργο του, ή εσχημάτιζε την ιδέα πως δεν μπορούσε να διορθώσει τίποτε. Κι έτσι αποφάσισε να δώσει τέλος στην ζωή του!

Και αυτοκτόνησε στις 10 'Απριλίου 1910, δηλαδή σε ηλικία 41 χρόνων με περίεργον τρόπο.

Έπληξε στην Έλευσινά και ανέθηκε γυμνός επάνω σ' ένα αλλογο. Κι έπειτα ώδηγησε το αλλογο αυτό μέσα στην θάλασσα, ενώ κρατούσε στο χέρι του ένα περιστρόφο. Όταν το αλλογο έπροχώρησε αρκετή μέσα στα κύματα, ο Γιαννόπουλος έσυροβόλησε με το περιστρόφο στον κρόταφο του και αυτοκτόνησε. Το σώμα του έπεσε από το αλλογο, που εξαγιάστηκε, και κυλίστηκε στην θάλασσα... Έπειτα βρήκαν το πτώμα του οι ψαράδες της Έλευσίνος και το έδωσαν να κηδευθή...

Η περιγραφή αυτή αυτοκτονία του παραδόξου ιδεολόγου έκαμε μεγάλην εντύπωση τότε στον λογοτεχνικό μας κόσμο.

Ο Περικλής Γιαννόπουλος ως κοινωνικός άνθρωπος είχε κάτι το ιδιότυπο. Μιλούσε λίγο, μα έλεγεν όραία κι' εκφραστικά πράγματα. Συχνά έσατυριζε και ειρωνεύετο. Πνυόταν πολύ κομψά, αλλά απλά. Ήταν όραιος στην μορφή και γοητευτικός στην συναναστροφή του.

Όταν ήταν νέος φοιτητής ο Γιαννόπουλος ήταν και παλληκάρι. Είχε αναστήμα ψηλό κι' επιβλητικό.

Συχνά ως φοιτητής έκανε παρέα με τον έπαιστη Πατριόν φοιτητή της Ιατρικής Ιωάννη Βασιλάν - Βιτάλην, που ήταν νέος ξανθός, ψηλός και όραιος.

Οι δυο αυτοί Πατρινοί φοιτηταί, σύμφωνα με την τότε πατρική μόδα, φορούσαν ψηλά καπέλλα. Οι άλλοι φοιτηταί όμως δεν μπορούσαν να χονεύνουν αυτήν την τόσο επίσημη εμφάνιση των δυο Πατρινών συναδέλφων τους. Και μια μέρα που παρουσιάστηκαν ο Γιαννόπουλος και ο Βιτάλης με τα ψηλά καπέλλα στο Άνατομο, άρχισαν μερικά φοιτηταί να τους κοροϊδεύουν.

Τότε ο Γιαννόπουλος σημάδθηκε κατακόκκινος και απειλητικός και φώναξε:

—Σωπάστε, γιατί θα σάς σπάσω στο ξύλο!

Από τότε τα πειράγματα έπαψαν.

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ

Μπαρό, δεσποινίς: μεγάλας προόδους βλέπω και από τί πρωταρχιστά να χρησιμοποιήτε τις μηχανές;

—Μά... από το πρόσωπό μου, κύριε.

Ο όραιος αυτός άνθρωπος λένε πως σ' οκλήρος και βίαιος προς τις γυναίκες. Έπειδή ήταν όραιος και είχε και καλές «σέξ-άπηλες»—αν και τότε ή ομορφιά ήταν άγνωστη—προσελκυε πολύ τις γυναίκες. Τόν αγαθήσαν πολλές. Και μερικά λιστα παράφορα.

Μα αυτός δεν αγαπούσε καμιά. Διότι λε ν' αγαπήσει καμιά! Είχε διαβάσει Νίτσε, φαίνεται, και ήθελε να μπει στην γυναική. Φοβόταν πως με τον τρόπο θάχανε την δύναμή του για δόξα...

Δεχόταν την συναναστροφή της γυναίκας και θεωρούσε την γυναίκα σαν όργανο νύχης. Μα δεν αγαπούσε ποτέ άνθρωπο. Αποφρονόσε τις γυναίκες, έφευγε πάντα από αυτές και τέλος της έδιωχνε.

Η λατρεία του προς τις άρχουσες φτώχεις κάποιαν εποχή της ζωής του κι' έκαμνε.

Διηγούνται πως σ' ένα περίοδο της ζωής του πήγαινε ταχυικά κάθε εβδομάδα στον κρότολη κι' εσκόρπιζε τριαντάφυλλα στον Ναό της Αφροδίτης Νέβης. Αλλά η γυναίκα του διήρκεσε πάντα ολόκληρη άνοχη, δεν υπήρχαν πιά σ' αυτόπολεια τραπέζια, έπαψε τότε κι' ή τελευταία από...

Ο μακαρίτης δημοσιογράφος Νίκος Σπανδωνής αγαπούσε πολύ τον Γιαννόπουλο. Κατόπιν που ήταν άρρωστος έζητησε να τον ιδεί.

Ο Γιαννόπουλος πήγε στο σπίτι των Σπανδωνή και έμεινε εκεί με τον Σπανδωνή για διάφορες δουλειές του πρόσθεσε:

—Σέρεις, Περικλή; Όλες αυτές τις λειές σου της αναβήσκω, γιατί δεν έβγαζες Βαρέθηκα την ζωή μου πιά!

Όταν άκουσαν αυτά τα λόγια ο Γιαννόπουλος, έβγαλε χωρίς διακοπή ένα περιστρόφο από την τσέπη του και το πρόσθεσε Σπανδωνή.

—Τι είν' αυτό; έρώτησε ο Σπανδωνής.

—Αφού βαρέθηκες την ζωή σου, πρόσθεσε ο Γιαννόπουλος, σκοτώσου να ληστέψεις απ' αυτήν.

Ο Σπανδωνής όμως δεν είχε τέτοιο πρόθεμα. Και ο Γιαννόπουλος έπαιξε πίσω το περιστρόφο.

—Εγώ όμως, επρόσθεσε, όταν βαρέω την ζωή μου, έπει θα την ξεφορτωθώ. Μά...

Το έλεον ο Γιαννόπουλος και το έκαμνε. Όταν νόμισεν ότι ήταν πιά βαρετός την ζωή του, έδωσε μόνος του τέλος με το ίδιο πιστόλι...

Ο Γιαννόπουλος είχε την μαγία να έλκε στους διαφόρους γνωστούς του λογοτεχνικούς φίλους διάφορα παραπονήματα. Άλλα απ' αυτά ήταν πετυχημένα κι' άλλα όχι.

Τόν μακαρίτην Ιωάννη Περισσάκη που είχε την μαγία να χιτρή το πόδι του τον δόνησε ο Γιαννόπουλος «Ποιήματα».

Τόν λογοτέχνη Άναστασίου που τον δόνησε ο Γιαννόπουλος «Σταυροσταυρωτά».

Και τόν διευθυντή του περιοδικού «Εκκλήση» που είχε παραδώσει ο Γιαννόπουλος και παρακαλούσε να τον αφήσει να φύγει: «Να και να...».

Μα κανένας από τους μακαρίτες αυτούς δεν έδωσε με τον Γιαννόπουλο. Γιατί ο Γιαννόπουλος τον έλεγαν χωρίς καμιά κτηριομολή τον έλεγαν χωρίς καμιά κτηριομολή.

ΦΩΤΟΣ ΠΟΡΥΛΛΗ

ΖΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Roberto Bracco

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΩΝ

Όταν επί τέλους έφτασε το τραίνο σ' ένα σαν νάχε πια κοιμηθεί, και σταμάτησε κάτω από το υπόστεγο του μικρού σταθμού. Ο Πάλο εξέτασε τα τελευταία θαύματα, πάντα που δεν ήταν εύκολο με τόν ελαφρύ φωτισμό που υπήρχε. Την μεγάλη και γλυτή αμφοβία άναμνη ακολουθούσε τώρα η μυστηριακή επισιμότης του νυχτερινού καινού που έφτανε. Άλλά μόλις σταμάτησαν τα θαύματα κι' έναν υπόκωφο κρότο, ο Πάλο διάκρινε μέσα στο μισοσκόταδο, πίσω από τ' όμοιο μιας πόρτας, την σιλουέτα της Ένας αισθημα θριάμβου τόν πλημμύρισε.

Σαν νάθελε να διαλαλήσει στον αέρα, στην πλάση, σ' όλο το σύμπαν την άδυσταχη γλύκε... Κι' όμως προς την νέα γοητευτική γυναίκα που ταίριζε.

Άνοιξε την πόρτα του θαυνοῦ κι' έβλεπε εκείνη, μισοκοιμισμένη και μ' ένα χαμογελαστό στερέωμα το καστόρινο καπέλλο της πάνω στις ανακατωμένες μπούκλες τόν κρότολη κι' εσκόρπιζε τριαντάφυλλα στον Ναό της Αφροδίτης Νέβης. Αλλά η γυναίκα του διήρκεσε πάντα ολόκληρη άνοχη, δεν υπήρχαν πιά σ' αυτόπολεια τραπέζια, έπαψε τότε κι' ή τελευταία από...

—Εύχριστο!

Ο μικρός σιδηροδρομικός σταθμός ξύπνησε ξαφνικά με την φασαρία που έκαναν οι ταξιδιώτες και οι αγχωφόροι. Μιά γοητευτική ανήγγελε: «πέντε λεπτών διαμονή».

Η νέα γυναίκα, γυρνώντας άσηχημένη με το μαυροῦν του Πάλο το σκαλοπάτι του νυχτερινού κουπέ, είπε:

—Εξεπλήρωσα κατά τ' όμιση την επιθυμία μου. Για να υποσέσω να σάς δω πέντε λεπτά να σάς σφίξω τ' όμοιο και ν' ακούσω από τ' όμοιο σας την άνοχη λέξη «αγάπη».

Αναγκάστηκε, μια που τα έβγαζε δεν σταμάτησε ποτέ. Ο Θεός έφέρει πόσο κοινά είναι όλα τέτοια ταξίδια. Όσο δεν παραπονιόμην. Χαίρομαι ίσα-ίσα που σάς βλέπω κοντά μου. Μήπως έλπιούσατε περισσότερα; Γελαστήκατε. Πέντε ημερών αντί πέντε λεπτών διαμονής σ' αυτό το μέρος θάταν όχι μόνο πληκτική μα κι' επικίνδυνη.

—Πέντε μέρες στον Παράδεισο! είπε ο Πάλο με περηθισμό και λαχτάρα.

—Πέντε μέρες στον Παράδεισο; Αυτό είν' αβυσσός και γλιστροτόπος, είπε η νέα κι' έιν' επικίνδυνο γαμήλιο.

—Δεν καταλαβαίνω...

—Μα δεν είναι αβυσσός να νομίζετε πως από προσέγγιση τόν Παράδεισο; Κι' από την άλλη μεριά δεν είναι γλιστροτόπος να περσιόζεστε από πέντε μέρες;

—Είστε σκληρή. Σας προσφέρωμιν όχι μόνο να πέντε, μα ν' εκατό μέρες, για όλη μου την ζωή. Σας αγαπώ...

—Εννοείτε!

—Γιατί δεν σάς αγαπώ ή υέλλον ακόμα δεν σάς αγαπώ...

—Απορρίπτετε. της είπε ο Πάλο σ' ένα σόφα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Η τιμές γυναίκες δεν δίδονται. Αφ' ου και της πόρτας.

—Ο άνδρας που παντρεύεται μια όραία γυναίκα ανακαλύπτει έξαινα πως έχει ένα ποσό φίλους και προστάτας.

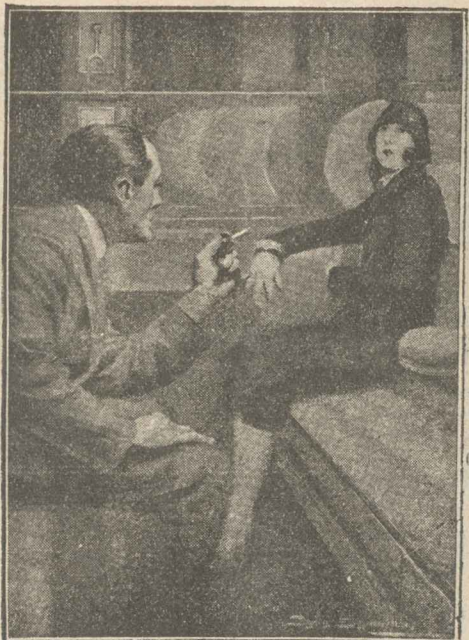
—Πάλλοι νομίζουν ότι αγαποῦν ενώ τους άρσασ άπλως να τους αγαποῦν...

—Τα έρωτικά γράμματα τα πιο θερικά και τα πιο τρυφερά τα γράφουμε όχι όταν αγαπούμε, άλλ' όταν άρχίζουμε να μην αγαπούμε. Είναι τα ξύλα που όλχνουμε στο τείχος για να άνακαλωσούμε τη φωτιά που πάει να σβήσει.

—Τί ν' αποφασίσω; Να σάς αγαπήσω; Όταν μάλιστα δεν έγω παρό πέντε μόνο λεπτά καιρό για να τ' όσχεθώ;

—Εκείνη την στιγμή, ο σταθμαρχός έδωσε το πρώτο σινιάλο της άναχωρήσεως. Ο Πάλο έγινε διατακτικός και θύμωσε με τόν εαυτό του. Η άγάπη του φανόταν τώρα κάτι πολύ ισχυρότερο από ό,τι ένόμζε. Πάνω στην απελπισία του, άπαξε τα γέμια της τόσο αίτια, που την έκανε να τρεμάξη, κι' ύστερα της ψιθύρισε ταραγμένος:

—Αν δεν μείνεται εδώ τουλάχιστον λίγες ώρες, αν φύγετε τώρα άμέσως, γιατί ο Θεός έφέρει ποιος σάς περιμένει, πότε σάς δοκίμαει πως το τραίνο αυτό θα περάσει πάνω από...

—Είστε σκληρή. Σας προσφέρωμιν όχι μόνο για πέντε μέρες μα για όλη μου την ζωή...

—Ανοησίες!

—Όστε επιμένετε να φύγετε;

—Ναι, απάντησε σταθερά η νέα κι' ανέθηκε απορριπτική πάνω στο θαύμα.

Ο Πάλο έκανε μερικά θήματα κι' ύστερα σταμάτησε απότομα. Γυρίζοντας είδε την νέα, που πρόβαλλε το κεφάλι της από το παρόθυρο του θαυνοῦ.

—Όστε δεν θα μείνετε;

—Όχι!

Ο σκληρός κι' αποφασιστικός τόνος της φωνής της τόν έκανε να της γυρίσει της πλάτης και ν' άνογη να προχωρήσει. Τότε η νέα τόν ρώτησε με μια πρόσωση κοκκτωρία:

—Και που πηγαίνετε, μεγάλο παιδί;

—Στον θάνατο! φώναξε ο Πάλο κι' έξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

—Ανόητος που είναι! μουρμούρισε η γοητευτική νέα, ίκανοποιημένη για την άβυσσ και οωμαντική της συνάντησης, μα περισσότερο γαρύμνηση επειδή θύμωσε μόνι, έντελως μόνι, έλευθερη να κοιμηθή λίγο με τόν μονότονο κρότο του τζαίνου.

Η πόρτα τών θαυνοῦν έκλεισαν, το τελευταίο σινιάλο της άναχωρήσεως δόθηκε και το τραίνο άρχισε να κινείται. Μά κανένα σούριγμα του δεν την είδοποισε για τ' άπρόσπο, και την συμφωσά που ίσως... Τό...

τραίνο προχωρούσε μ' ένα μονότονο κρότο, μ' αντί να ηυγάσει καθώς έπίστευε, ή νέα έγινε άπιστευτα νευρική και ταραγμένη. Μιά ξαφνική επιθυμία την έκυρίεψε μάλιστα να κάνει το τραίνο να σταματήσει. Κι' ασφαλώς θα χτυπούσε το κουδούνι του κινδύνου, αν δεν λογιζόταν σε μια στιγμή. Ο άτυχος εκείνος έρωτευμένος ήταν για όλα ικανός. Και στην σκέψη πως ίσως είχε πραγματοποιήσει την άπειλή του, έβγαλε τ' όμοιο της από το παρόθυρο και έλεπονται τα φώτα του μικρού σταθμού, ένοιωσε την καρδιά της να μαζεύεται. Τα μαύρα, πυκνά σύννεφα του καπνού της άτμομηχανής κι' ή κόκκινες σπινές της έκαναν πια τρομακτικές της έντυπώσεις της.

Προσπάθησε να διακρίνη μέσ' στο σκοτάδι κι' άνάμεσα σ' αυτές πολλές σκιές, ξεχώρισε μία, που έμοιαζε με σώμα ανθρώπου και έβγαίναε από της ρόδας του τελευταίου θαυνοῦ... Μήπως λοιπόν ο Πάλο είχε σκοτωθί; Δεν είχε κανένα δέξιο σημάδι για τ' αντίθετο, καμμίαν απόδειξη πως ή σκιά εκείνη δεν ήταν ένα πτώμα. Και τίποτα δεν την έπεισε πως ένας άνθρωπος, έτσι τρελλά έρωτευμένος σαν τόν Πάλο δεν είχε σκοτωθί πάνω στην απελπισία του... Κι' έτσι μόνι μέσ' στο θαύμα, που ή ρόδος του ίσως είχαν διαμελίσσει το σώμα του Πάλο, ένοιωσε να κυριεύεται από μια φοβή, έναν φόβο, μια καθυστέρημένη μα θεατική τρεμρότητα κι' από ένα σφοδρό βασανιστικό τύψος. Αγαπούσε τώρα τόν πεθυσμένο Πάλο και για να μπορούσε να τόν ξανάβλεπε ζωντανό, ύγιη, κομψό κι' εύθυμο θα ήταν πρόθυμη να τ' όθυσσε όλα, την ζωή της κι' ακόμα κάτι παραπάνω: την ομορφιά της!

Σ' όλο τ' ταξίδι ή νέα γυναίκα άνειρευόταν με όρβανοίγτα μάτια τα πιο τρομερά πράγματα. Όταν τέλος έφτασε στο τείχος του σταθμού της, ή ήλιος είχε ανέβει ψηλά. Αυτό την πλημμύρισε με μια πρόσωση και τρυφερή αυτοπεποίθηση. Στο ξενοδοχείο της έδωσαν ένα τηλεγράφημα. Μια τρυφερή υποψία της πέρασε, κι' ένοιωσε καποῖον ανακλάπητο φόβο. Ίσως το τηλεγράφημα ήταν από τίποτε συγγενείς του Πάλο ή κι' από τόν ίδιο που της έπεθεβαίνανε την άπαράχη του, λίγο προτού την έκτελέσει αυτοκτονώντας. Με τρεμολιαστά γέμια άνοιξε το τηλεγράφημα και διάβασε: «Απαρτρεπεί μου άγγελος, δεν σκοτώθηκα. Προτίμησα να μείνω στην ζωή για να σάς λατρεύω και να έλπιώ στην άγάπη σας. Πάλο».

Τρίζοντας τα δόντια της από θυμό ή νέα έγραψε το τηλεγράφημα και κυριεύθηκε από την άκατανίκητη επιθυμία να τ' όσείλη την παρακάτω τηλεγραφική απάντηση: «Ανόητε! Όταν σάς νόμιζα νεκρό, ήμουνα άποφασισμένη να σάς αγαπήσω. Έώρα που ζήτε, κι' εγώ δεν έρω τί να κάνω μαζί σας».

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΜΠΡΑΚΚΟ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Η παλλές ιδέες είναι προλήψεις, ή καινοτόμες καποίστες.

—Η σιωπή είναι ή άρετή τών ταπεινών.

—Στης πολιτικές κρίσεις ο οίκτος όνομάζεται προσοσία.

—Η γυναίκες, αντίθετα προς τούς άνδρες, δίνουν πάντα περισσότερο έπ' ό,τι ύπόσπονται.

—Αυτό που ή γυναίκες όνομάζουν μετάνοια είνε άραγε ή λύπη για τ' σφάλματά τους ή ή λύπη που δεν μπορεί ν' αν τ' άνακάνουν;

—Ένα γαϊδεμένο παιδί είνι ένας άποτυχημένος άνθρωπος.

Μία τελευταία φωτογραφία της Τζόαν Κράουφορντ, όπου η περίφημη στάρ φαίνεται ασυνήθως σοβαρή και σκεπτική. Ίσως ο τελευταίος αποχωρισμός της από το Χόλυγουντ να την έκανε μελαγχολική και — γιατί όχι — μετανωμένη...

Ο πανάρχαιος θεύλος της Βαλπουργιανής νυκτός — όπως την αναφέρει ο Γκαίτε στον Φάουστ — έλγε πώς την νύκτα εκείνην (της 30ης 'Απριλίου προς την 1ην Μαΐου), όλοι οι δαίμονες και ή μάγισσες των γερμανικών βουνών συνηγορούν στα κορφοβούνια και προέβαιναν εις όργιώδεις τελετές. Είς ανάμνησιν της παραδόσεως, οι κάτοικοι πολλών γερμανικών χωριών μεταμφιέζονται σέ μάγους και ξωτικά — όπως δείχνει ή εικών μας — και περιφέρονται καθ' όλην εκείνην την νύκτα στους δρόμους, χορεύοντας και τραγουδώντας δαιμονιωδώς,

Ψάρεμα στα... κεραμίδια !! Να κάτι τό άπίστευτο εις άληθινό. Κάποιο εργοστάσιο σκευάσας στα Μοριάς έχει στην ταράτσα του ένα τεράστιο γυάλινο δοχείο, όπου οι εργάτες του, στην μικρή αυτή λίμνη ή διεύθυνση, τριγυρίζουν και διατηρεί διάφορα είδη μικρών ψαριών, βράδυ, ή εργάτριες του εργοστασίου επιδίδονται σ' αυτό ψάρεμα, που δέν ύστερεί διόλου σέ θάλασσον.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γορτυνική στάρ της «Μέτρο-Γκόλντουϊν» Τζόαν Μάρς προσπαθεί μ' ένα λεπτότατο μαγικό να σωθή από τα κυνικά καύματα.

Η Μολίνο φόν Κλόκ, ή έγγονή του αρχιστρατήγου φόν Κλόκ είναι μία δραματική ήθοποιός εξαιρετικού τολέντου και ή μέχει σήμερα επιτυχίες της προμηνύουν ένα φωτεινότατο μέλλον.

Στης άκτής της Χιλής κα.ουν συχνά τώρα το καλοκαίρι την εμφάνισή τους οι θαλάσσιοι αυτόι λέοντες που βλέπετε στην εικών μας. Τά περίεργα αυτά άμφίβια εινε τελείως άκίνδυνα και πολλές μάλιστα φορές εμφανίζονται κοντά στής εκεί λουτροπόλεις, όπου κάνουν...ήλιοθεραπείαν μαζί με τους διάφορους παραθεριστάς. Πολλοί διατείνονται ότι τα ζώα αυτά...ζηλεύουν τρομερά τους ανθρώπους, πράγμα που δέν θά δυσκολευθούμε ίσως να τό πιστέψουμε.

161 ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΙΩΣΗΦ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ

Ο ήρωϊκός οπλαρχηγός της Ιταλίας.

Η άπαράμιλλη πατριωτική δράση του για την ένωση της Ιταλίας. — Ένας μεγάλος αλλά άτυχος ήρωας του.

Πρό δεκαημέρου μόλις συνεπληρώθησαν ακριβώς 50 χρόνια από την ημέρα που πέθανε ο περίφημος οπλαρχηγός Γαριβάλδης, ένας από τους μεγαλύτερους συντελεστές της ιταλικής ενότητας. Η πατρίδα του, που δεν ξέχασε ούτε στιγμή της υπηρεσίας του ως οργανωτής τελευταίως μεγάλης εστίας για την μνήμη του στοργικού παιδιού της. Αλλά ο εορτασμός αυτός προς τιμήν του ατελείωτων των κοντοτιμωρών ήταν εκ παραλήλουτο τιμητικός και για την πρώτη σύζυγο του Γαριβάλδη, Άνιτα, την πολυμήτορα που συνόδευσε τον άνδρα της σε όλες της πρώτες εκστρατείες του και αγωνίστηκε με ανδρεία στο πλευρό του. Έπειτα από την Ζάν ντ'Αρχ και μερικές ηρωίδες της ελληνικής επαναστάσεως, δεν υπάρχει σχεδόν μέσα στον παγκόσμιο γυναικείο ηρωισμό, άλλη ωραιότερη μορφή από την Άνιτα Γαριβάλδη.

Αυτός, που οι συμπατριώτες του άνωμασαν «ήρωα των δύο κόσμων», γεννήθηκε στην Νίκαια, ιταλική ακόμη τότε πόλη, το 1807. Ο πατέρας του Δομίνικος Γαριβάλδης ήταν ναυτικός: ο νεαρός Ιωσήφ ανατράφηκε σχεδόν μέσα στο πατρικό του πλοίο. Δεκαοκτώ ετών κατετάσσεται στο ναυτικό της Σαβοΐνης.

Από την εποχή εκείνη ήδη τα αίσθηματά ενός φιλόπονη ηρώου είχαν ζυγνήσει μέσα του. Αγνίζοντας στο κόμμα των «υπερασπιστών της νέας Ιταλίας» που είχαν ιδρύσει ο Μασσίν, ώριμοέστερο ν' απελευθερώσει την χώρα του από τον ξένο ζυγό. Κατηγόρησε ότι έλαβε μέρος σε μία συνωμοσία εναντίον της Κιβερνιόσας, υπεγνώστη να φύγει και έπεσε στην Άρκαία. Αφού υπηρέτησε για λίγους καιρό στον στόλο του «μπένη» της Τόνιδας, έφυγε για την Νότιον Αμερική και επί σειράν ετών επολέμησε εναντίον του Ρόζας, του τυράννου του Μπουένος Άϊρες. Μερικές εκατοντάδες Ιταλών που κατοικούσαν στο Μοντεβιδέο ήλθαν τότε και ετάχθησαν υπό τις διαταγές του. Έπί κεφαλής των λίγων εκείνων ανδρών ο Γαριβάλδης κατήγγειλε πραγματικούς και σημαντικώτατους θριάμβους.

Κατά την διάρκεια αυτής ακριβώς της εκστρατείας του ο Ιωσήφ γνώρισε την Άνιτα. Η νέα των συνήτησε στην Λαγκούνα. Τον έρωτεύθηκε και έκτοτε δεν έπαυσε ούτε μία μέρα να τον ακολουθεί μέσα στην λιγνυώδη εποποιία του. Μέχρι τέλους του πολέμου υπήρξε τόσο η ηρωίδα, όσον και η παρηγορητική, έναλλάξ μαγευμένη επί του πεδίου της μάχης στο πλευρό του συζύγου της ή άγρυπνος στο προσκήνιο των τοκουατιών.

Το 1848, ο Γαριβάλδης επιστρέφει στην Ιταλία με την λεγόμενη του, ή οποία σιγά-σιγά πλουτίζεται με ό,τι καλλίτερον αιώτισμο ή χώρα του σε άνδρες, ποτισμένους με το αίθμα της ελευθερίας ή φίλους των προπαισίων. Δεν τους ερετίζει ούτε ποιοί είναι, ούτε από που έρχονται, αλλά θέτει σ' όλους τον όρον της πεποιθείας και της αυταπαύσεως. Και το αυτόσέδιον αυτό σπούτωμα θαυματουργεί. Διαδοχικώς τα τακτικά στρατεύματα του Καρόλου-Αλβέρτου και του βασιλέως της Νεαπόλεως διασκοπίζονται και κατατροπονούνται.

Το 1849 άογίζει ή σειρά των άποτυχιών για τον Γαριβάλδη. Σχεδόν μόνος, καθιαιωμένος από τον νικητήν έγροβό, αναγκάζεται να ζητήσει καταφύγιο μία μέρα σε μίαν έπαυλη κοντά στην Ραβέννα. Καταρτίζει και την Άνιτα ψυχοραγούσαν στα χείρα του. Η ηρωίδα δε υπόρκεσε να άνθεει στην κόουσα του πολέμου. Αλλά ούτε κι ο Γαριβάλδης είχε δυστυχώς καιρό να εκτελέσει το τελευταίο καθήκον του απέναντί της. Αναγκάζεται να ένακαυγή και να αναβεί στην ιδιοκτήτη της επαύλης: την φροντίδα του

ένταφιασμού της μέσα σ' ένα γειτονικό δάσος της περιοχής αυτής, που άλλοτε είχε δει τις νύκτες και τους θριάμβους της. Αργότερα, οι κάτοικοι της Ραβέννας ανήγειραν ένα εξοχλήσι επάνω από τον τάφο της Άνιτας, ως δείγμα της εγγνωμοσύνης των προς την ηρώίδα που έχυσε το αίμα της για την απελευθέρωση της χώρας των απ' τον ζυγό.

Από τότε το λείψανον της Άνιτας έμεινε εκεί. Μόλις την 31 του περασμένου μηνός μετεφέρθη στην Ρώμη και την 2 Ιουνίου έτάφη σ' ένα κοινό μνημείο με το λείψανον του ήρωϊκού συζύγου της στην νησί-δα Καπριόλα.

Απογοητευμένος άσ' ενός για την ήττα του από τους αυστριακούς και άσ' ετέρου

Ο Ιωσήφ Γαριβάλδης.

θαθεία πληγωμένος για τον χαμό της συντροφιάς του, ο Γαριβάλδης αυτοεξορίσθη. Έφυγε εκ νέου για την Αμερική, έπειτα έπεράσε λίγους καιρό στην Κίνα και επανήλθε στην Νότιον Αμερική. Το Περου του προσέφερε την άουγη των στρατευμάτων του. Ανοήθηκε. Η νοσταλγία της χώρας του τον κατέτρυψε. Ξαναπέρασε τον ωκεανόν, εισήλθε στην Ιταλία και εγκατεστάθη στην νησίδα Καπριόλα, προς βορράν της Σαο-δινίας. Έπί πολλά έτη μετεβλήθη σε έναν ακούραστο καλλινοργητή της γής, έως ότου νέος άνεμος ελευθερίας έπνευσε καθ' όλην την Ιταλία.

Ο πόλεμος του 1859 τον προσείλκυσε εκ νέου και ο Γαριβάλδης επί κεφαλής έξη γιλιάρων ανδρών επανήργατε τους άπλευθερωτικούς άνδρες του.

Τί: τον ερώτησαν. Θα χτυπηθής με τους αυστριακούς; Αλλά εσύ δεν έχεις τηλεβόλα.

—Και μήπως δεν έχουν αυτοί; άπήντησε. Θα τους τα πάω.

Και τους τα πήρε, πράγματι, και τους ένιχσε σ' όλες σχεδόν της συμπολέες του μ' αυτούς.

Το επόμενον έτος, διωγόμενος την περσικήν εκστρατεία των Δού Σικελιών, ή ό-ποια φέρει στην ιστορίαν το όνομα «Εκστρα-

τεία των Χιλίων». Στην πραγματικότητα «χίλιον» αυτό ήταν περισσότερον, και έως 1085.

Με την όρκα των ανδρών του, ή ό-βάλδης έξεκίνησε για την εποποιία του Μαΐου 1860.

Το θέαμα των απαράδων εκείνων των τρωτών—καθώς τους ονομάζει και ένα τικό δημοτικό τραγούδι της Κατο Ιταλίας—ήταν διασκηδαστικώτατο. Καμμία σκολή, έκτός ενός ακόκκινου υπαρκτού Καθ' όλα τα άλλα ήταν ντυμένοι ή κάποι με το γούστο του. Και έν τούτοις έλα-τοργήσαν. Τρείς μήνες μετά την έπίση-στην Ιταλία οι Βουρδώνι της Καπριό- είχαν κατατροπωθή και ή Κεντρική Ιτα- ήταν έλευθερά.

Και ο Γαριβάλδης έξηκολούθησε τα βή- του. Το 1862 ήλνε ή σειρά του Αλφόν- 10 1866 της Μπρεσέια. Το 1861, ή ό- τανος. Οι σαφνοσφαίρες «κοντοτιμωρών» μαζονταν να εκοιούσαν τους αυστριακούς το Ιρρεντίνο και να όωσουν στην ιταλι- στικά της όρια, όταν μια ανακατω- ρείσα προωρως, τους ανέκοψε τον ενόπι- σμον.

Έκτοτε δέν έφυγε από την άμπα- του παρα μίαν και μόνην φορά: και το 1866 όταν έπευσε να όωσηση την Ι- λια. Είναι γνωστός ο ήρωϊσμος που έπα- ζαν οι «αερυθροχίτωνες» επί τρείς τας στην μάχη της Ραβέννας από την 21 έως 23 Ιανουαρίου 1866. Αυτή ήταν ή τα- τία πολεμική σεπς της ιστορίας του Γα- ριβάλδη.

Ο μεγάλος στρατιώτης, μόλις έκείνος ο πόλεμος, επέστρεψε στην Καπριόλα. Η κα τελευταία έτη της ζωής του έπαυσε σε μία κατανάγκαστική απρόβλε- Γαριβάλδης υπέφερε σκληρά. Όδοντο- ματισμοί τον υπερέωσαν να μείνι κατ- Ο άνθρωπος αυτός που είχε διατρέξει τον κόσμο, άγρυπνος μέσα και νύκτα, ή- τήνησε να κυκλοφορή συσμένος επάνω- μία μικρή χειράκιζα.

Για άρκετό διάστημα, χάρις στην του ιδιοσυγκρασία, άντστη στην άρρω- αλλά οι φρικτοί πόνοι των ρευματισμών τέλει τον εξήντησαν. Στις 2 Ιουνίου 1866 το πρωί τον κατέλαβον ο έλκνάντος ή- ρος. Ο βιογράφος του Σάλ ντε Σαί- αναφέρει ότι είχε παρακάσει και τον πο- ποθέτησαν το κρεβάτι δίπλα εις ό- κτο παράθυρο του κοιτώνος του: αλλοι- στέρια με μαύρα κεφαλάκια, που τον ή- γνε κάθε μέρα ψήγουλα, ήλθαν και κα- στο μπαλκόνι τιτιβίζοντας. Η Φανα- (ή δεύτερη σύζυγος του Γαριβάλδη) ζώντας πως θ' άνησυγούσαν τον έρω- το, θέλησε να τα διώξη. Αλλ' εκείνος είπε με μία φωνή μισοδυσμένη: —Τα, τα. Τί έφέρεις, ίσως νάναι ή ψυχή του παιδιών που έχασα κι' έρχονται να με π- ορέσουν πειν πεθάνω. Κούτρε, τα π- καλώ, να μην ξεχνάς να τους δίνεις να- νε, όταν πια ένω δέν θα ύπαρξω... Μερικά λεπτά αργότερα, ο Γαριβάλδης ψυγούσε. Τον έθαψαν επάνω στον έλκν- κείνον της Καπριόλας όπου είχε ήτης γλυκύτερος όρος της αναπαύσε- και ή πρώτη γυναίκα του, ή Άνιτα ήλ- ιστορία, έπήγε ποδ ήμερον να τον φέ- υσση.

Με τον θάνατο του Γαριβάλδη, έμει- τελευταίος «κοντοτιμωρός» ο τελευταίος ός νικητής, αναγκάστηκε στα τελευταία δε- κατέντε λεπτά να παίζει και ός αμπαζό για να αναληρώσει τον Κουράντη που είχε τρα- ματισθή στο μέτωπο. Στην νέα του θέση έ- παζε τόσο καλά, που δέν φάνηκε διάλοι ή άποψια του Κουράντη, και συνετέλεσε στο

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ζωή στον ΟΤΙΒΟ

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Ο άσος του ελληνικού ποδοσφαίρου.

Το «θερμό» παιχνίδι του και ή εξαιρετική άντοχή του.— Φανατικός ύποστηρικτής του «Παναθηναϊκού».

Η Κυπριακή νεολαία που βρίσκεται στας Αθήνας περιλαμβάνει αθλητικά παιδια που ε- χουν προτινέουσα θέση μέσα στον ελληνικό αθλητισμό.

Παλαιάρα γεννημένα κάτω από τον ζυ- γματον Όλυμπο με γεμάτα τα στήθη από την απίθανη κυριακή πνοή, μάς θυμίζουν κάθε τόσο με της υπερχρες επιδόσεις των την αναδομηνη τους πατρίδα που περισσότερον απ' ό,τι άλλοι αντρωτοι ελληνικο τοπο- πος στέλνει τα θαυμασια παιδια της γεμάτα- ψη και αθλητική δυναμη ν' αγωνισθουν για τον ελληνικό αθλητισμό και το ποσοφαιρο.

Μεσα στην πλειαδα της κυριακής αθλη- κής νεολαίας ξεχωρίζει το όνομα του Διομή- δη Συμεωνίδη, που είναι πραγματικός άσος του ελληνικού ποδοσφαίρου και που αγωνι- ζεται με τούση αυταπαρήση για τα χρώματα του «Παναθηναϊκού» Αθλητικού Όμιλου.

Φίλος του Ρένου Φραγκούδη, του Κυπρίου πανελληνιονίκη πρωταθλητού, είναι συμπαθη- τως με την σεμνότητά του και την αρελειά του δι μονάχα στους Κυπρίους πατριώτες τους αλλά και σ' όσους είδαν το μετρημένο παι- χίδι του στα διάφορα μάτς που έδωσε ή ό- μάδα του στο γήπεδο του «Παναθηναϊκού».

Έκείνο που κάνει περισσότερο συμπαθή τον Διομήδη Συμεωνίδη, είναι ή τεχντροπία που εφαρμόζει στο ποδόσφαιρο: αφιερώμε- τα στο παιχνίδι, πέφτει με τα μούτρα, όπως λένε, παίζει «θερμό» ποδόσφαιρο, γιατί κι' ή ιδιοσυγκρασία του είναι θερμή και ορμητική. Είναι ο βιρτουόζος του ποδοσφαίρου, λέ- νε οι φίλοι του ποδοσφαίρου.

Είναι ο περιτλανώμενος Ιουδαίος, λένε ειρωνικά οι αντίπαλοί του, που ύπονοον την ενθέρια του Συμεωνίδη να παίζει σε όλες της θέσεις της ομάδας του.

Πρέπει να όμολογήσουμε πως οι φίλοι των προσητων χρωμάτων έχουν δίκιο, γιατί ο Συ- μεωνίδης είναι παίκτης με θαυμάσιες και διατετατες ικανότητες. Ο Διομήδης Συμε- ωνίδης διαφέρει από τους άλλους ποδοσφαι- ριστάς στο ζήτημα της αγωνιστικής εγκυμνά- σεως: δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

Το σώμα του σκληραγωγημένο από την πολλή προπόνηση, κατορθώνει να άντέξει καλύτερα στο σκληρό και τόσο κοπιαστικό παιχνίδι του ποδοσφαίρου, και με αυτό το προσην επόδωλεια, παίρνει δυνάμεις και την στιγμή που οι άλλοι φθάνουν στα όρια της έ- ξουτήσεως από τους άλλους ποδοσφαιρι- στές, δέν είναι άπλως ποδοσφαιριστής: έχει προσηγόμενη σταδιοδρομία αθλητού του στί- βου, και αυτή ή ιδιότης του τον έννοχρει στην ποδοσφαιρική του επίδοση.

μεγάλο εκείνο μάτς να θριαμβεύσουν τα ελ- ληνικά χρώματα.

Παίζει πάντοτε με αυτοθυσία, άκούραστα, και τεχνικά. Έχει εξαιρετικήν άντοχή και γι' αυτό στα μάτς δέν περιορίζεται μόνο στην θέση που παίζει. Όταν κινδυνεύη το τέμα του, είναι ικανός από το αντίπαλο τέ- μα να τρέξη και να άποσπάση την μπάλλα από τα πόδια των αντίπαλων για να μετα- φέρη τον άγωνα στο κέντρον του γηπέδου.

Οι όπαδοί του «Παναθηναϊκού» τον λα- τρεύουν και γενικά όλοι οι φίλαθλοι τον ά- γαπουν.

Τώρα, ύστερα από το γνωστό μακρόστο- των άσων του «Παναθηναϊκού», ο Συμε- ωνίδης

Ο Κύριος ποδοσφαιριστής του «Πανα- θηναϊκού» Διομήδης Συμεωνίδης.

νίδης έγινε το πιο αγαπημένο παιδί των Πα- ναθηναϊκών. Με την διαγωγή του αυτήν ά- πέδειξε ότι είναι ένας πραγματικός σπόρτο- μαν και δέν ύποδουλώνει την άσπλην αθλη- τική του ιδεολογία. Με την άρνησή του εκεί- νη να ύπογράφη το επαναστατικό πρωτόκο- λλο, στάθηκε στο ύψος του.

Το καθήκον μου—είπε—είναι να ύπο- στηρίξω τα χρώματα του συλλόγου μου και να μείνω πιστός και φανατικός διαδός του. Είμαι φίλαθλος και έπιθυμώ να διατηρήσω την ιδιότητά μου αυτήν και γι' αυτό άρνού- μαι να ύπογράψω.

Τα λόγια αυτά του φιλοτίμου και καλού ποδοσφαιριστού του «Παναθηναϊκού» πρέπει να μείνουν ως ύπόδειγμα για τους νεαρούς μας ποδοσφαιριστάς.

Ο Διομήδης Συμεωνίδης γεννήθηκε στην Λευκωσία της Κύπρου το 1909.

Μεγάλωσε, ανατράφηκε και σπούδασε έ- κει. Πρωτόπαζε ποδόσφαιρο στο άγγλικό σχολείο Νιούχαιμ και αργότερα στο Παγκύ- πριο γυμνάσιο. Έκτος από το ποδόσφαιρο έ- πεδόθη και στα άγωνα του στίβου και συγκεκριμένα στην σφαιροβόλα, στην

λιδοβόλα και στις σφαίροδρες. Έχει λά- σει μέρος και στους ετήσιους Παγκυπρίους άγώνες με ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Το 1923 τον προσέλαβαν στον Ποδοσφαι- ρικό Όμιλο Παγκυπρίων και αργότερα επί- τρια χρόνια έπαιξε στην ομάδα των «Πανεργα- τικών».

Δέν εμεινε όμως εύχαριστημένος από τον «Πανεργατικό», γιατί οι περισσότεροι ποδο- σφαιριστά ήσαν ξένοι, και το 1926 μαζί με τους άλλους φίλους του ίδρυσε τον «Αθλητι- κό Ποδοσφαιρικό Όμιλο» Ελλήνων Λευκω- σίας.

Εως το 1929 έπαιξε με τα χρώματα του νέου σωματείου του, στο οποίο προσέφερε της πολυτιμής υπηρεσίας του. Όταν το φι- λινότομο του ίδιου χρόνου ήλθε στην Αθήνα για να δει τον γυμναστή άσολφό του, ο συμ- πατριώτης του, ο γνωστός πρωταθλητής Ρέ- νος Φραγκούδης δέν τον άφισε να έπιστρέψη στην Κύπρο, τον κράτησε και τον εργάσθη στον «Παναθηναϊκό», και από τότε παίζει με τα χρώματα της πράσινης ομάδας και θα εξακολουθή, χωρίς άμφιβολία, να παίζει επί πολλά χρόνια.

Ο Συμεωνίδης, σχεδόν από της πρώτες μέρες που γράφηκε στον «Παναθηναϊκό», δέν άργησε να γίνη γνωστός στο φιλάθλο κοινό. Διακρίθηκε σ' όλα τα μάτς και από την εποχή που πήγε στην Αίγυπτο με την μι- κτή ομάδα «Παναθηναϊκού» - «Ενώσεως Κωνσταντινουπόλεως», άπέκτησε φήμη σπου- δαίου ποδοσφαιριστού.

Χρησιμοποιήθηκε τέσσερις φορές στην Ε- θνική ομάδα και τακτικά στην μικτή των Αθηνών.

Ταξίδεψε με την ομάδα του στην Αίγυ- πτο και στην Πόλη, όπου διεκρίθηκε για το εξαιρετικό παίξιμό του. Η τουρκικές έφημε- ρίδες έδημοσίευσαν την φωτογραφία του με κολακευτικά σχόλια, για τον Κύπριο ποδο- σφαιριστή.

Τον Συμεωνίδη τον όρκα ένα δειλινό στην καινούργια λέσχη του «Παναθηναϊκού». Σχεδόν κάθε βράδυ, όπως και οι άλλοι ποδο- σφαιριστά του «Παναθηναϊκού», παγώνει στην λέσχη και παίζει πικ-νικ ή σκάκι.

Συζητούσε με τον Κίνολερ, και ή σύζητησις δέν θάταν άσχετη με την πανολεθρία που έ- παθε ο «Παναθηναϊκός» στην Θεσσαλονίκη από τον «Αρη». Και οι δυο τους ήσαν κα- τουργημένοι, ή φουρονομία τους μαρτυ- ρούσε κάτι το δυσάρεστο που τους είχε συμ- βεί. Όταν βρήκα την κατάλληλη στιγμή να του μιλήσω, φυσικά δέν μόν άπέκρινε την λύπη του για το πάθημα της άγαστηνης του ομάδας.

—Η μπάλλα είναι στρογγυλή—μου είπε— γι' αυτό δέν πρόκει να άπογοιενείται κανέ- νας ύστερα από μία τέτοια ήττα. Έχω πε- ποθήσει στην ομάδα μου, ότι δέν θα άργηση να φθάση στο σημείο εκείνο που βρισκότανε πριν λίγους καιρό. Οι νέοι μας ποδοσφαιριστά είναι φιλότιμα παιδια και ύπόσχονται πολλά.

Για τον Συμεωνίδη άκονα να λένε πως εί- ναι πολύ καλός, πως δέν θυμώνει ποτέ όσο και άν τον πειράξουν.

Μία μέρα στην μεγάλη εξέδρα του «Πα- ναθηναϊκού» ένθ ο Συμεωνίδης ανέβαινε της σκάλες άκονα τον Άγγ. Μεσάριη να τον χαϊρετά με την χαρακτηριστική φράση «Γεια σου, φίλτατε». Κάθε άλλος άν ήταν εκείνη την στιγμή στην θέση του Συμεωνίδη, θα προκαλούσε έπεισόδιο: ο Συμεωνίδης όμως μ' ένα ήχηρο γέλιο τον άπότηνε «Γεια σου, Άγγελέ μου...».

Ο «Παναθηναϊκός» είναι ύπερήφανος που συγκαταλέγει ανάμεσα στους ποδοσφαιριστάς του έναν Διομήδη Συμεωνίδη.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩ ΙΠΠΟΤΟΝ ΜΠΑΡΤΑΛΙΑ

(Προηγούμενα)

Τὴν ἐποχὴ τῆς διηγῆσός μας ἡ Γαλλία βρίσκεται στὰς παρονομαστικὲς ἐξουσιαστικὲς ἀγῶνες. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ δαυμονίου Ρουτζίερε ἔχει δώσει ἥδη τὸ σύνθημα τῆς σφαγῆς τῶν οὐγενότων καὶ τὸ Παρίσι βρίσκεται σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἀλλοτρίωτο καθολικῶν καὶ οὐγενότων. Οἱ διὸ κῆρες καὶ Μπαρταλιὰν ποὺ διαδραματίζουν τὸν σπουδαιότερο ρόλο μεταξὺ τῶν διὸ ἀντιπάλων παρατάξεων, περιτριαννίζονται μετὰ σὺ Παρίσι, διὸ αἱματοκτονίαν καὶ καθολικὸν καὶ οὐγενότοιο, πατάσσοντες κατὰ ἀδίκην τὴν συναντοῦν μετὰ τὸ σταθμὸν. Στὸ μεταξὺ δὲ στρατοῦχος Ντανβίλ, ἐπιχειροῦμενος τῆς ἐπικρατοῦσης συγχύσεως, ἐπὶ τὴν ἐκδικητὴν μετὰ τὸ πῶν ἀδελφὸν τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανσύ, ὁ ὁποῖος μένει κλεισμένος μετὰ τὸν πύργον τοῦ μαζὶ μετὰ τὴν Ἰωάννα τῆς Πιέννης καὶ τὴν Λουίζα.

37.

(Ἡ συνέχεια)

ΣΤΟΝ οὐρανὸν, λαμπρὰ ἀόρατα, ἀσθενή-
κα, μερικὰ ἀστέρα.

Μία παρὰ τὴν δυνάμειν ἔττανε ἀπὸ τὸ Παρίσι... Μακρινὰ ἀκούγονταν ἐκπληκτικὰ, πυροβολισμοί. Ὅλα τὰ καυτανάρια τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν σὰ δαίμονες. Κοιμητὲς ἐξέστησαν τὸν ἀέρα κοινὰς τρύβων, φοιτῶν...

Ὁ στρατοῦχος ἔβρισκε ἀνάντησιν ἐπὶ κάμπο-
λα λεπτὰ τῆς θύρας, προσέχοντας τὴν παρὰ-
ἔξω αὐτῆς ὁλοδοῦν...

Ἦξε ἵνα τοιμερὸς σκυροδόκος...
Ἀπότομα, ἔβρισκε τὸ παρὰ τὸν, καὶ ἔτα-
ξε στὸ δωματίον διὸν κοινότητα τῶν Ἰωάννα
τῆς Πιέννης καὶ τῆς Λουίζα.

Ἡ Λουίζα, ἀπὸ τὸ πῶν χτύπημα τῆς καυ-
πάνας ποὺ ἔβρισκε ἀκούσει εἶχε ντυθῇ, καὶ τό-
σα, βοήθους τῆς μητέρας τῆς καὶ ντυθῇ καὶ
αὐτῇ.

Δὲν φοβῶμαι, παῖδι μου, εἶπεν ὁ στρα-
τοῦχος.

Δὲν φοβῶμαι, ἀπάντησεν ἡ νέα. Μὰ τί
συμβαίνει λοιπόν; Γιατί αὐτὲς ἡ καυτανο-
κοινότητες;

Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθουμε. Φόρεσε τὰ τα-
ξιδιωτικὰ ρούχα σου, παῖδι μου, καὶ φρόντισε
νάσαι ἔτοιμη γιὰ ὁτιδήποτε!

Ὁ Φραγκίσκος ἔβρισκε τῆς διὸ γυναικὲς
στὴν ἀγκαλιά του, καὶ ὁμοῦ ἔβρισκε.

Καθὼς δὲσχετὲς τρέχοντας τὴ μεγάλην κεν-
τρικὴν αἰθούσα, ἔβρισκε τὸ ρολοὶ τοῦ τοῖχου
νὰ σημαίνει τοῖς μισοῖς.

Στὴν αὐτὴν, ὅπως τοὺς ἱππότες τῆς ἀνο-
λοῦθας τῶν πάντων, ν' ἀκουροῦνται τὴν
ὁλοδοῦν ποὺ ἔττανε ἀπὸ μακρινὰ.

Οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς ἦσαν στὴν θέ-
σει τοὺς προσμένοντας προστάτεις.

Κύριοι στρατοῦχοι! τοῦ ἀνῆλθε ἕνας
ἀπὸ τοὺς ἱππότες τοῦ ἀνῆλθε Λαορεντίν.
τὸν ὁποῖον δὲ γένοδοθε Ντὲ Λαορεντίν εἶπε
ποδοθετὴς κοινὰ τοῦ καὶ νὰ διδαχθῇ γὰρ
θὰ ἔβρισκε τὴν ἀσπὴν τὴν ἀνδοῖα καὶ τὴν
τιμωρῶν... καὶ στὰς ἀσπὴν, εἶπεν βέβαιον
τὸς οἱ ἀνδοῖα τοῦ Γκαὶ ἔβρισκε ἐπὶ τὴν
ναυτίον τοῦ Λουδοῦ! (Ἡ ἀκούσθη! Ἀκού-
στε! Χτυποῦνται στὸ Λουδοῦ!)

Ὁ στρατοῦχος κοινὰ τὸ γένοδοθε. Ἦξε
κοινὰ ἀπὸ μὴ μετὰ τὴν ἀνδοῖα. Ὁ Γκαὶ
ἀπὸ τὸν γένοδοθε καὶ ἀνῆλθε τὸν ἀπὸ
Γκαὶ! Ὁ Γκαὶ θὰ εἶεν ἐνεργῆσαι πὺρ γὰρ

Ὁ Γκαὶ θὰ εἶεν ἐνεργῆσαι πὺρ γὰρ

(*) Ὁ Λαορεντίν ἦταν οὐγενότος. Πολ-
λοὶ οὐγενότοι, πρῶτον, στὴν ἀσπὴν, νόμι-
σαν οὐ τὸ Λουδοῦ εἶναι προσβληθῇ ἀπὸ τοὺς
στρατιῶτες τοῦ Ντὲ Γκαὶ. Ἐπὶ τὸν ἀπὸ πα-
λάτι γιὰ νὰ οὐδύνουν τὸν βασιλῆα... καὶ καὶ
βοήσαν οὐκ ἐπὶ θάνατον!

γορα, καὶ πὺρ σιωπῆ...
Μὰ τότε, τί συνέβαινε λοιπόν;

—Λαορεντίν, εἶπε, καὶ σὺ Σαὶν-Μαρτὲν,
δὲν πεταχόσαστε ὡς τὴν ὁρμὴν τοῦ Σηκουάνα
γιὰ ν' ἀντιληφθῇτε τί τρέχει...

Οἱ διὸ νῆσι ὁμοῦ ἔβρισκε ἔξω στὸ δρόμο.

Θάταν τέσσερις ἡ ὥρα ὅταν γύρισαν. Καὶ
θάταν ἀσφαλῶς φοιτῶν ἀπὸ τοῦ εἶχαν δῆ,
γιατὶ ἦσαν γλοιῶν καὶ πελιδνοὶ σὰ νεκροί...

Ἐκτὸς αὐτοῦ θάχε νανδινεῖσαι καὶ ἡ ζωὴ
τοῦς, γιὰ τὰ ρούχα τοῦς ἦσαν ἐξοχισμένα,
καὶ ὁ Σαὶν-Μαρτὲν εἶχε διὸ λαβοματιῆς ἀπὸ
τῆς ὁποῖας ἔττανε ἀφθονο αἷμα.

—Στρατοῦχοι! τρεῖς ὁμοῦ θάχανε ὁ Σαὶν-
Μαρτὲν. Σκοτώνουν τοὺς οὐγενότους... Τοὺς
σκοτώνουν κοινὰ!... Σκοτώνουν... μαχαρῶ-
νουν... ὁ, Θεέ μου...

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

Καὶ σοφιστῆς χάμω, λιποθυμισμένος.

κοινοῦνται ἀλλοτρίως, φωνὲς, ποδοῦναι
λόγων, κλαγγὲς ὁλοῦν, σπασμῶν, οὐδὲν
παντοῦν... Κι' ἔβρισκε, μέσ' ἀπὸ τὸ
τὸ παντοῦν, ὑπὸ τῆς μὴ φωνῆς
ἀγρία, στενωρία... Κι' ἡ φωνὴ αὐτῆς
ἔβρισκε...

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

—Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!... Ἀπάνω τοὺς!...

—Δὲν προλαβαίνουμε μὰ! ὁμοῦ ἔβρισκε
Λαορεντίν τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ
ἀπελπισία.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ
ΤΟΥ «ΕΝΤΕΝ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 1421)

λῆς την χορεύτρια Λιλή Κοντονή - Μακρο-
νη θαρρετέ να λέγεται καλλίτερα, αφού κά-
θε άλλο παρά κοντή είναι—γιά να εκτελέση
τον γυμνικό χορό της ρουμπας. Τὰ θαλασσό-
νομε μέσα στους κυματομορφές τῶν σαρκῶν
καὶ ζήτημα σάντα σωτηρίας. Καρὸς, ἐπὶ τέ-
λους, νὰ κατέδωκε καὶ λίγο στὴν πλατεία, ἀπ’
ὅπου θὰ μπορούσαμε ἰσως καλλίτερα νὰ ἀπο-
λυσώμε το θεῖμα... ἀκινδύνως.

Ὁ φρέσκος ἀέρας μᾶς ζωογονεῖ ἐπαρκῶς.
Ἀλλὰ πολὺ περισσότερο τὰ ἐξωτὴν νομμερά-
κια τοῦ «Ἀέρα φρέσκου» ποὺ ἀπολαμβάνομε.
Με τὴν ἐξέστη ποὺ κάνει, μόνο λίγο ἐπαθε-
ρησιασὶ πνεῦμα εἶναι σὲ θέση νὰ κάμῃ τὸν
ἀνθρώπο νὰ ξεκούσῃ. Ἀλλ’ ὅσοι τὸ ἴδιο ὁμο-
λογεῖ ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἡ Ροζιὲ ἀπὸ σκηπῆς
ὑποδυομένη τὸν ρόλο τῆς «Υπερφυσικῆς μα-
θήτριας» :

Τὸν χειμῶνα τί καρὸς γιά δύο !
Θέλω ἄνθρωπο θερμὸ νὰ ζεσταθῶ.
Καὶ τὸ καλοκαίρι θέλω ἕναν κρύο
γιά νὰ παρηγορηθῶ.

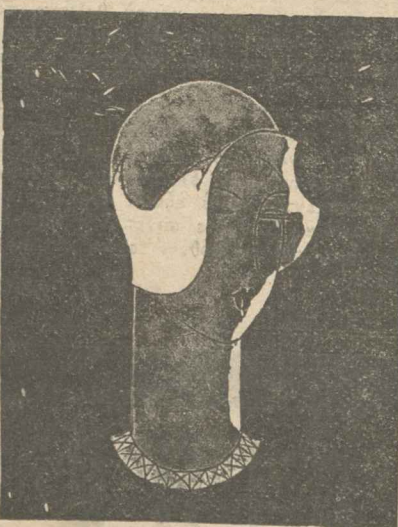
Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν ἐπερφυσιὴ μα-
θήτριας ἢ παρηγορία εἶναι εὐκόλη μετὰ τὴν με-
σολάβηση τοῦ κρύου, ἂν λάβωμε ὅμως στὰ
σοβαρὰ τὰ λόγια τῶν δύο ἐνοσταλγῶν ποὺ
βγαίνουν ὑστερότερα, θὰ κατὰλήξωμε στὸ
συμπέρασμα πὼς παρηγορία δὲν ὑπάρχει στὴν
ἐποχὴ τῆς κρίσεως ποὺ περνῶμε :

Λησμονῆσα τὸ σχῆμα τῆς φραντζόλας,
θαρρῶ πὼς ἦταν μᾶλλον μακρουλή,
νομίζω, μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος κ’ ὅλας
πὼς ἡ κουλούρα ἦταν στρογγυλή !

Ἀποχωρῶντας, σὲ λίγο, εἶχαμε μέσ’ στ’
αὐτιά μας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ φινάλε,
ζωηρά, κωμικὰ, χαρακτηριστικὰ τῆς περι-
στάσεως καὶ τῆς γύρω μας ἐπακρατούσης...
θερμοκρασίας :

Ἀέρας φρέσκος εἶν’ ἡ ζωὴ μας...

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

MODES.
ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ
ΠΕΤΡΑΚΗ

Ἡ κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ, ὁδὸς Πε-
τρούκη 3γ, παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν τε-
λευταίων MODELES γυναικείων πλῶν καὶ
ἤχησε τὰς ἐργασίας της μετὰ τιμὰς ἐξαιρετι-
κῶς προστάς.

Καθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος»
δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι’ ἐπιστολῆς ἀπευ-
θυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μετὰ τὴν
σημείωσιν : «Διὰ τὸν ἱατρόν», διανδύ-
σας ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέ-
στατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς
τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του.

Οἱ ἀναγνώστῃ οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαί-
τερον δι’ ἐπιστολῆς ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὸν
ἱατρόν δὲν ν’ ἀπευθύνονται πρὸς αὐτὸν
διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἐσωκλειόντες
καὶ 50 δρα.

Κρίσιμα μοῖρα. Τὸ ζήτημα τῶν
σπειριῶν δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀνησυχῇ τόσο
πολύ καθὼς εἶναι μία φυσιολογικὴ ἐκδήλωσις
καὶ τίποτε περισσότερο. Διὰ ν’ ἀπαλλαγῇτε
πάντως αὐτῶν πρέπει ν’ ἀποφεύγετε τὴν αλ-
μυρὰ, τὰ ξινὰ, τὰ ποτὰ καὶ κάθε φαγητὸ με
καρκευματα καὶ σάλτσες. Ἐὰν ἐκεῖ πλησίον
σας ὑπάρχει ἐργαστήριον καὶ δύνασθε νὰ ὑ-
ποληφθῇτε εἰς μίαν μικρὰν δαπάνην τότε ὑ-
φιστάτε τὰ νὰ ποσοφύσῃτε καὶ ἀκολουθῶς
μεταβῆτε διὰ νὰ σὰς κάμουν αὐτεμύδια. Τὸν
χειμῶνα παίρνετε μουρουνέλαιον. Προσέχετε
δυσὶν ξυρίζεσθε νὰ μὴν διάξεσθε καὶ νὰ μὴν
μεταχειρίζεσθε τὴν λάμα κόντρα.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ ἄλλο ζήτημά σας κά-
μετε μερικὰς ἐνέσεις στρουκνίνης τῶν 0,002,
παίρνετε δὲ ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας μὴ σκόνην
lupuline 0,10 (No 10) καθ’ ἑκάστην, πρὸ τῆς
κατακλίσσεως. Διὰ τὸ τρίτον ζήτημα σὰς συ-
νοιστῶ ν’ ἀγοράσῃτε ἕνα κυτίον Fructon
Astra ἀπ’ τὸ ὁποῖο θὰ παίρνετε ἕνα κουτάλι-
κι τοῦ γλυκοῦ πρὸ τῆς κατακλίσσεως καὶ ἕνα
ἐκάστην πρωΐαν πρὸ τοῦ γεύματος. Τὰ χάπια
τὰ ὁποῖα μοὶ ἀναφέρετε κάθε ἄλλο παρὰ διὰ
τὴν περίπτωσιν σας ἦσαν ἐνδεδαγμένα. Ἐ-
κάμετε πολὺ ἄσχημα νὰ περιγραμμάτιζετε ἐπὶ
τοῦ ἑαυτοῦ σας χωρίς νὰ συμβουλευθῇτε προη-
γουμένως τὸν ἱατρόν.

Pensif, Χανά. Νὰ πάρετε τὸ φάρ-
μακον τὸ ὁποῖον σὰς ἀναγράφω κατωτέρω :
Extrait mou de kola } αἰ
} mou de quinquina } 20 gr.
Sulfate de Strychnine } 0,05 cent
Arrenal } 1 gr.
Acide phosphorique selon

Sirap de sucre } codex 8 gr.
Glycerine } αἰ
Bau } 40 gr.
Θὰ παίρνετε ἀνὰ 5 σταγόνες μεσημβριανὰ
καὶ ἑσπέρως, αὐξάνοντες τὴν δόσιν καθημερι-
νῶς ἀνὰ 5 σταγόνες μέχρις ὅτου φθάσετε
τὰς 100. Ἐπίσης κάμετε καὶ μὴ σιερὸν ἐνέ-
σεων Tetrastenol No 12
X. I. Σ.—Νὰ προσπαθῇτε νὰ τρώτε ὅσον

NODOR

Συνιστῶμεν
πάντοτε προΐδντα
δεδοκίμασμένα
καὶ ἐγγυώμεθα
διὰ τὸ θετικὸν ἀ-
ποτέλεσμα, ἐπι-
στρέφοντες τὰ
χρήματα.

NONTOP. Τὸ νε-
ώτερον ἀντι-ἰδρω-
τικόν, συγκρατεῖ
τὸν ἰδρῶτα καὶ
ἐμποδίζει τὴν κα-
ταστροφὴν τῶν
ἐνδυμάτων.

Πωλεῖται εἰς τὰ «Μυροπωλεῖα «Νι-
κολαΐδης», Ἐργοῦ 1 — Μητροπόλε-
ως 42 — Ἑδαγγελιστρίας 2.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ - ΦΘΗΝΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ 18

ΕΤΟΙΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ ΔΡΧ. 450
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΛΙΝΑ 375 — ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΒΟΥΛ ΔΡΑΧ. 250
ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΑΠΟ ΔΡΧ. 475

Τὸ δυνατόν περισσότερα λεπὰ φαγητά,
στες, πατάτες καὶ ἐν γένει ἀμύδαλα. Τε-
ταρτὸ πρὸ ἐκάστου φαγητοῦ νὰ πίνετε
νὰ ποτίζεσθε τοῦ κονιάκ ἀπὸ τὸ φάρμα-
κον Vittagon Ἐπίσης ἐκάστην πρωΐαν μὴς
πνέετε πέντε ἕνα ποτήρι νερό. Ἐπι-
γετε τὰς καταχρήσεις καὶ τὰς ὑπερβολὰς.
Μὴν ἀφίνετε ἀχαλίνωτον τὴν φαντασίαν.
Μερικὰ ἐνέσεις Tetrastenol θὰ σὰς ὀφεί-
λουν πολὺ.

Χρ. Η., Ἀθήναι.—Διὰ τὴν ἀνισορρο-
σίαν ἀνὲν λόγου; Θέλετε ν’ ἀπαλλαγῇτε
αὐτὰ τὰ ὁποῖα σὰς γράφω. Θὰ κάμετε ἐπὶ
στῆμα τριῶν μηνῶν 36 ἐνέσεις στρουκνίνης
τοῖς 12 ἐκάστον μῆνα. Ἐπίσης θὰ πάρετε
τὸ φαρμακεῖον δύο κυτῖα Protestine εἰς
εἰς δισκία ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνετε ἕνα
μερσίως. Τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς θεραπείας
σας παίρνετε κάθε ὁρᾶν πρὸ τῆς κα-
τακλίσσεως ἕνα σκονάκι lupuline 0,10 (No 10).
Μὴν πνέετε οἰνοπνευματώδη καὶ ἀπολαύ-
τε τὴν φυσιολογικὴν τροχὴν τοῦ καὶ τοῦ
Κάτιαν, Κέρκυρα.—Εἶναι ἀνάγκη
ἐξετασθῇ μικροβιολογικῶς τὸ ὕδρον τοῦ
ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ φάρμακον τὸ καὶ τὸ
δάνετε νὰ τὸ ἀφίσετε, διότι δὲν εἶναι
εἰς τὴν περιττώσιν σας. Ὄλιγη σκόνη
θὰ σὰς ὀφείλουν ἐξαιρετικά.

Μύραν Α.—Ἐχετε ἀνάγκη
Τρώγετε καλὰ, πνέετε ἀφθονο νερό καὶ
ἐπὶ ἐσπέραν νὰ τριβεσθε με οἰνόπνευμα.
Μερικὰ ἐνέσεις Calcium Sandoz θὰ σὰς ὀφεί-
λουν πολὺ. Τὸν χειμῶνα παίρνετε μου-
ρουνέλαιον, τὸ δὲ θέρος σιρόπι Iodotamper.

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

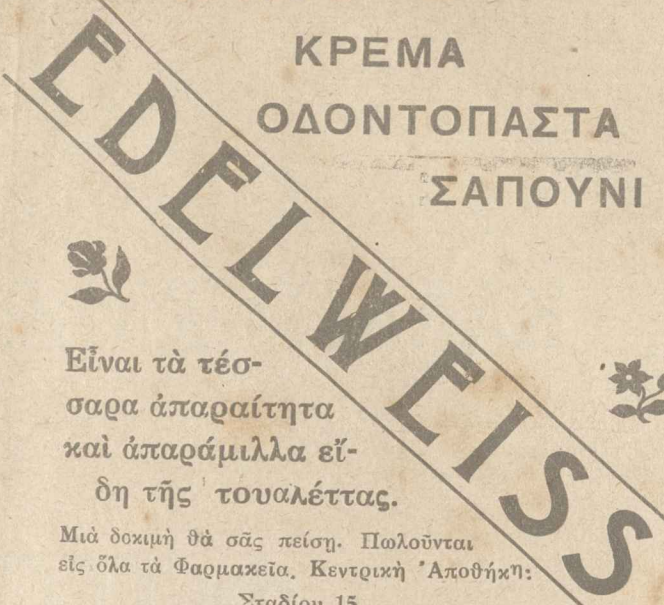
Ἰατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΣΑΠΟΥΝΙ

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΤΕΟ-
ΣΑΡΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ
ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ ΕΙ-
ΔΗ ΤΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ.

Μία δοκιμή θὰ σὰς πείσῃ. Πωλοῦνται
εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία, Κεντρικὴ Ἀποθήκη:

Σταδίου 15,

Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια.

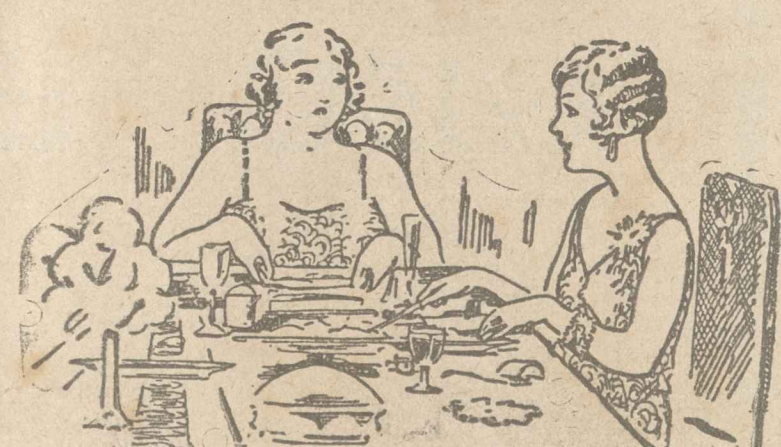
Κάθε Κυρία, ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῇ Chic

καὶ μὴ πολὺ λογικὴν τιμὴν ἀς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14 Β'. ΟΡΟΦΟΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Ἡ Παλαιὰ Κυρία.—Πὼς κατορθώνετε νὰ εἰσθε λεπτὴ ἀφοῦ τρώγετε
ἀπὸ ὅλα.

Ἡ λεπτὴ Κυρία.—Ἦμουν καὶ ἐγὼ μὴ φορὰ σὰν καὶ σὰς παλαιά, μὰ ἀπὸ
τότε ποὺ πέρασα τὰ δισκία ΚΙΚΣΙΝΓΚΑ τρώγω ἀπὸ ὅλα καὶ μόνο λεπτὴ.
Παρασκευάζονται ἀπὸ φυσικὰ ἄλατα τῶν ἱαματικῶν πηγῶν τοῦ BAD-
KISSINGEN (Γερμανίας) μετὰ φυσικῶν ἐκχυλισμάτων. Οὐδεμίαν στομα-
χικὴν ἀνωμαλίαν ἐπιφέρουν. Ἀποτελεσματικότης ἀσφαλής.

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία εἰς κυτῖα τῶν 100 δισκίων.

Γεν. Ἀντιπρ. :

ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ

Ἀθήναι, Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων 9 Τηλ. 53-87

Παρακαταθήκη Πάτραι, Β. Φωτόπουλος, Πατρέως 66.

Θ/νικὴ Καραβίδας καὶ Σία, Στὰδ Φορβύλου

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑΙ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

GEO BOUCAS

ΤΕΡΜΑ ΟΔΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡ. 28